

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ لِإِلَّا هُوَ

صرف شیر
فارسی قدری

الْمَلِكُ بِنْ الْقَانِتِ

صلیجیگی پشاور، پاکستان

قون ۲۰۴۹۳

المقول له المستطيرة

الصـفـةـ الـأـمـمـيـةـ الـعـلـمـيـةـ وـالـخـواـبـوـهـاـ

الحمد لله على اصحابه كثيرون ملهمون ناجون بجانب همزة في حكمهم

قندھار

يطلب من

الْمَكْتَبَةُ الْقَنْصَلِيَّةُ

محلہ جنگی پشاور، پاکستان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مُحَمَّدٌ وَنَصِّلٌ عَلَى سَعْوَلِهِ وَآلِهِ
أَبَابِدَ

بدانکه فعل صحیح ثالثی مجرد بیش از شروع آمده است با اول از فعل
صحیح ثالثی مجرد بروزگل نیعل نیعل فعلاً آمده است که مبنی ضمیر نیفرب
ضریب یا نفعی همایر ب و ضمیر ب یعنی ضمیر یا فدای حضوری لام نیفرت
نم نیفرت لام نیفرت کام نیفرت کن نیفرت کن نیفرت ولام منه
اصبر ب نیصربه نیضره و الغمی عنده کام نیضرت کام نیضرت واظن منه
نیضرت و الاملاة منه نیضرت و نیضرت و نیضرت و اجمع منهما مصادرب
و مصادربی و افضل التفضیل منه اضریب و المؤنث منه نیزی
و اجمع منهما اضافی ب و ضمیر ب ضریب در اصل ضریب بود ضریب
اکم مصدر بود چون خواستند که اکم مصدر را فعل یعنی معلوم ساخته حرفت
حرفت اول سنتح لبر فتح خود باقی گذاشتند مانی ساکن را احرکت فتح دادند در حد
ما بینی بر مقدم ساختند- تقویت مصدر

مصدری را گفت کردند لان الشُّونَنْ آمَرَةُ الْأَسْمَمْ وَالْفِعْلُ لَا تَقْبَلُ مَارَةَ الْأَسْمَمْ
 الْأَتْغَوْنَنْ تَرْكِيمْ تا ز ضَرْبَ بَيْنَ ضَرْبَ شَدَّ ضَرْبَ ضَرْبَ بَيْنَ حُوَاضَّهُجَتْ
 ضَرْبَ بَيْنَ اضْطَرَّبَ بَيْنَ ضَرْبَ بَيْنَ اضْطَرَّبَ تَرْكِيمْ ضَرْبَ بَيْنَ ضَرْبَ بَيْنَ ضَرْبَ بَيْنَ
 ضَرْبَ بَيْنَ لِيَضْرِبَ دَرَاصِلَ ضَرْبَ بُودَ ضَرْبَ فَعَلَ مَاضِي مَعْلُومَ بُودَ چُون
 خَاسْتَنَدَ كَفَعَلَ مَاضِي مَعْلُومَ رَافِعَ مَصَارِعَ مَعْلُومَ سَازَنَدِيكَ حَرْفَ از
 حَرْفَ آتَيْنَ مَفْتوحَهَ باسْكُونَ فَالْكَمَهَ درَادِشَ دَدَآدَدَنَدَمَابِيلَ آخِرَ رَاحِكَتَ كَسَرَهَ
 دَادَنَدَرَ آخِرَشَ عَابَ رَفِيَ درَآورَدَنَتَ ازَضَرْبَ گَشْتَ لِيَضْرِبَ مُشَدَّدَ لِيَضْرِبَ
 لِيَضْرِبَ بَيْنَ لِيَضْرِبَ بُونَ تَقْرُبَ تَضْرِبَ بَيْنَ لِيَضْرِبَ تَضْرِبَ بَيْنَ لَضْرِبَ لَذْنَ
 تَضْرِبَ بَيْنَ تَضْرِبَ بَيْنَ تَضْرِبَ بَيْنَ أَضْرِبَ بَنْضَرِبَ ضَارِبَ دَرَاصِلَ لِيَضْرِبَ
 بُودَ لِيَضْرِبَ فَعَلَ مَصَارِعَ مَعْلُومَ بُودَ چُونَ خَاسْتَنَدَ كَفَعَلَ مَصَارِعَ مَعْلُومَ رَا
 اسْمَمَ فَاعِلَ سَازَنَدِ حَرْفَ مَصَارِعَتَ رَاحِدَتَ را گفت کردند ثَانِي سَكُونَ رَاحِكَتَ فَتَوَ
 دَادَنَدَ سَوْمَ جَالَفَ ازْبَرَائِيَ دَزْنَ فَاعِلَ درَآورَدَرَ آخِرَشَ تَوْنَنَ مَكَنَ ازْبَرَائِيَ
 عَلَامَتَ سَيْمَيَهَ درَآورَدَنَتَ ازَلِيَضْرِبَ گَشْتَ بَيْنَ شَدَ ضَارِبَ بَيْنَ هَرَدَ
 تَشْنِيهَ ضَارِبَ استَ ضَارِبَ اسْمَمَ واحدَ نَذَكَرَ بُودَ چُونَ خَاسْتَنَدَ كَاسْمَمَ واحدَ نَذَكَرَ
 تَشْنِيهَ سَازَنَدَرَ آخِرَشَ الْفَ ازْبَرَائِيَ عَلَامَتَ تَشْنِيهَ درَحَالَتَ رَفعَ وَيَا دَرَحَالَتَ
 نَصْبَ جَرْبَانَ فَتَوَهَّنَ مَكَنَهَ ازْحَوْضَ ازْحَرِكَتَ رَفعَ مَفْرَدَ درَآخِرَشَ درَآورَدَنَتَ ازَ
 ضَارِبَ گَشْتَ ضَارِبَ بَيْنَ شَدَ درَحَالَتَ رَفعَ دَيَاضَارَ بَيْنَ شَدَ درَحَالَتَ نَصْبَ جَرْ
 سَهَ دَدَنَوْنَ تَسْبِيَهَ وَجَيْعَ خَلَالَاتَ استَ بَعْضِي صَرْفَ بَيْانَ عَرْضَ حَرْكَتَ رَفِيَ سَيَادَنَدَ بَيْلَ مَعْ شَدَنَوْنَ يَهَ

صَابِرْبُونْ صَابِرْبِينْ هَرْدُوْجَعْ مَذْكُورْ سَالْمَ صَابِرْبُ اسْتَ صَابِرْبُ اسْمَ دَاعِدَنْ كَرْبُود
 چُونْ خَوَاسْتَنْدَكَهْ اسْمَ دَاعِدَنْ كَرْرَاجِعْ مَذْكُورْ سَالْمَ سَازْنْ دَرْآخْرَشْ دَادْازْكَارْ عَلَامَتْ
 جَعْ مَذْكُورْ سَالْمَ دَرْحَالَتْ رَفْعَ دَيَاوَرْ حَالَتْ نَصْبَ دَجَرْ بِيَكَرْرَهْ قَبْلَ وَنَنْ مَغْتَرَهْ غَوْضَ
 ازْحَرَكَتْ رَفْعَيْ مَغْرُورْ دَرْآخْرَشْ دَادْدَنْتَا ازْصَابِرْبُ گَشْتَ صَابِرْبُقَنْ شَدْرَحَالَتْ
 رَفْعَ دَيَا صَابِرْبِينْ شَمِدْرَحَالَتْ نَصْبَ جَرْ صَابِرْبَهْ دَادْسَلْ صَابِرْبُ بُودْصَابِرْبُ
 اسْمَ دَاعِدَنْ كَرْبُودْ چُونْ خَوَاسْتَنْدَكَهْ اسْمَ دَاعِدَنْ كَرْرَاجِعْ دَاعِدَهْ مَوْنَثْ سَازْنْ دَرْ
 آخْرَشْ تَانِيْ مَتْحَرَكَ مَنْوَنْ دَازْبَارْ عَلَامَتْ تَانِيْتَ دَرْآوَرْ دَنْجَرَنْ كَهْ قَبْلَ ازْتَانِيْ
 تَانِيْتَ بُودْ آنْ رَامَبَنِيْ بَرْ فَتَهْ سَاقَنْدَتَا ازْصَابِرْبُ گَشْتَ صَابِرْبَهْ شَدْصَابِرْبَتَا
 صَابِرْبِينْ هَرْدُوْشَنِيْهْ صَابِرْبَهْ سَتْ صَابِرْبَهْ اسْمَ دَاعِدَهْ مَوْنَثْ بُودْ چُونْ خَوَاسْتَنْ
 كَهْ اسْمَ دَاعِدَهْ مَوْنَثْ رَاتْشَنِيْهْ سَازْنْ دَرْآخْرَشْ الْفَ ازْبَارْ عَلَامَتْ شَنِيْهْ
 صَحَالَتْ رَفْعَ الخَصَابِرْبَتَا شَدْرَحَالَتْ رَفْعَ دَيَا صَابِرْبِينْ شَدْ دَرْحَالَتْ
 نَصْبَ دَجَرْ صَابِرْبَاتْ جَعْ مَوْنَثْ سَالْمَ صَابِرْبَهْ اسْتَ صَابِرْبَهْ اسْمَ دَاعِدَهْ
 مَوْنَثْ بُودْ چُونْ خَوَاسْتَنْدَكَهْ اسْمَ دَاعِدَهْ مَوْنَثْ رَاجِعْ مَوْنَثْ سَالْمَ سَازْنْ دَرْآخْرَشْ الْفَ
 ذَتَانِيْ مَتْحَرَكَ مَنْوَنْ دَازْبَارْ عَلَامَتْ جَعْ مَوْنَثْ سَالْمَ دَرْآوَرْ دَنْجَرَنْ كَهْ قَبْلَ ازْالَفْ
 بُودْ آنْ رَاهَرَكَتْ فَتَهْ دَادْنَتَا ازْهَمَارْبَهْ گَشْتَ صَابِرْبَتَا شَدْبَدَهْ اجْمَاعَ
 عَلَامَتِيْ تَانِيْتَ ازْكَمْبَسْ هَمْ آمَنْتَانِيْ اولَى رَاهَزَفَتْ كَرْنَدَنْهْ ثَانِيْ لَادْعَلَهْ وَالْعَلَامَةْ
 لَادْعَزَفْ دَلاْتَبَلْ دَلاْتَهَزِيرَتَا ازْصَابِرْبَتَا گَشْتَ صَابِرْبَاتْ شَدْشَرَيْهْ تَهْ عَيْرَ

فابری سرت صابری ایم واحد مذکور بود چون خواستند که ایم: واحد مذکور را جمع تکیه باز نم
 حرف اول دنایت در این راهیکت فتح دادند اعلف وحدان را عذت کردند بعوض او در
 آخر شانی مخترک منوز از برائی علامت جمع تکیه رسید آوردهند تا از صابری گشت فتحه
 شد ضروری نیز جمع تکیه صابری است صابری ایم واحد مذکور بود چون خواستند که
 ایم واحد مذکور را جمع تکیه رسازند حرف اول راهیکت ضمه دادند دنایت را مشد
 ساختند حکمت فتحه دادند اعلف وحدان را عذت کردند بعوض او چهارم جمال
 از برائی علامه جمع تکیه رسید آوردهند و در آخر شش تنوین نمکن از برائی علامه استغثه رسیدند
 تا از صابری گشت مکاری شد ضروری نیز جمع تکیه صابری است
 صابری ایم واحد مذکور بود چون خواستند که ایم واحد مذکور را جمع تکیه رسازند حرف
 اول راهیکت ضمه دادند دنایت را مشد ساختند و ساختند حکمت فتح دادند اعلف وحدان دا
 صفت کردند در آخر شش تنوین نمکن از برائی علامه استغثه رسید آوردهند تا از صابری
 گشت ضمیب شد ضمیب جمع تکیه صابری بشه سرت صابری بشه ایم
 واحده مؤنث بود چون خواستند که ایم واحده مؤنث را جمع تکیه رسازند حرف
 اول را بر عالت خود باقی گذاشتند شانی که قبل حرکت بود آن را بواه مفتوح
 بدل کردند سوم بالف ادب رائی علامت جمع تکیه رسید آوردهند حرف که مابعد از
 اعلف جمع تکیه بود آن را ببر کسر خو دلکت دادند تنوین اخذت کردند از جهت خفت
 و منع صرف از صابری بشه گشت ضمیب شد ضمیب دضمیب دضمیب
 خوب بر غیر صرف داخل شدند

هر دو صفت از صفات بیت و صفات بیت سنت صفات بیت و صفات بیت هر دو ایکی بکثران بوده
 چون تو استن کی ایکی کتاب را ایکی صفت از نوادرت اول را حرکت فرمد و از نوادرت ثانی کتاب
 عیکت نبود آن را بلواد مفتوحه بدل کردند سیم جایا از برائے علمت تصفیر در
 آور نوادرت کہ ما بعد از یا می تصفیر بود آن را بر شرخ زد تا از تنسنا از صفات بیت و
 صفات بیت گشتند ضمیر بیت و مفعول بیت شدند مجبوبه بذات صفات بیت صفات بیت
 صفات بیت صفات بیت صفات بیت صفات بیت صفات بیت صفات بیت صفات بیت صفات بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت و مفعول بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 بود چون خواستند که فعل اضافی معلوم را فعل اضافی مجهول ساز نوادرت اول را حرکت فرم
 و از نوادرت اول آخرا حرکت کسره و از نوادرت ایکی گشت ضمیر بیت شد ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت اضافی گشت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت ضمیر بیت
 بود چون خواستند که فعل اضافی معلوم را اضافی مجهول ساز نوادرت ضمیر بیت ضمیر بیت

رخدت کردند و عرض او میم منتهی باشون ناکلمه در او شر آور دند ما قبل آخر احرکت
 ضمود از دشیع خوانند تاک ازو واو پیده شود در آخرش تنوین تمکن از برای علامت
 سیز آردنها از صفت و گشت مضر و ب شد. مضر و ب مضر و ب
 مضر و بین
 مضر و بات مضاریب مضریب و مضریبیه میز مضر بان ای مضر فنا
 زکر صنیعها اینها میباشد مضاریب جمع تکمیر مضر و ب و مضر و ب
 مضر و ب و مضر و ب هر دو ای و عدهان بود چون خواستند را ای و عدهان اجتنکری
 سازند چون اوی بحال خود باقی گذاشتند شانی ساکن را حرکت فتح دادند سیم جا
 اعن از برای علامت جمع تکمیر آور دند چون که مابعد از العنت جمع تکمیر بود آن
 را حرکت کسره دادند تا توین را خدمت کردند از جهت فضیلت و منع هرفتا از
 مضر و ب و مضر و بی گشتند مضاریب شد بعده داو ساکن ماقبلش
 کسر آن را ز را بایا بدل کردند تا از مضاریب گشت مضاریب شد.
 مضاریب و مضریبیه هر دو مصغران مضر و ب و مضر و بی است
 مضر و ب و مضر و بی بر دو ای کبران بودند چون خواستند که ای کبران ای
 مصغران سازند چون اتل را حرکت نمودند شانی ساکن را حرکت فتح دادند سیم جای از
 برای علامت تصریف آور دند چون که بالهداز یا ای تصریف بود آن را حرکت کسره دادند
 تا از مضر و ب و مضر و بی گشتند مضاریب و مضریبیه شدند بعده واو

ساکن مقابله که سو آین دا زرا بیا پل کردند از مصیبه رُب و مصیبه رَب
 گشتند مصیبَت و هُمَّصیبَت و بُهْمَّصیبَت شدند بیت
 این دُکم لَمَّا دَلَامِ امرِ امَّى هَنِيْزَ عَنْ حَرَتْ حَازِمْ فَعَلْ مَعَاعِبِ بَدِغَا
 اِنْ يَقْبِحُ اِنْ تَضَبُّ اِنْ اَخْبُرُ اِنْ تَضَبُّ اِنْ اَخْبُرُ
 تَفَهُّمْ بُودَنْدَهْ چون اِنْ شَرْطِيَّةِ تَشْكِيكِيَّهْ جازمه معلومه در اول ایشان رآوردن
 در آخر ایشان جزِم کردند و علامه الحجزم در آخر مفردات صحیح اللام بغیر از
 واحده موئش مخاطبه سقوط حرکت رفعی مفسود شدند تا از تَضَبُّ تَضَبُّ
 اَخْبُرُ تَضَبُّ گشتند اِنْ تَفَهُّمْ اِنْ تَضَبُّ اِنْ اَخْبُرُ اِنْ
 تَضَبُّ شدند اِنْ يَضْرِبَا اِنْ يَقْبِلُوا اِنْ تَضَبُّ با اِنْ تَضَبُّ لَزَ اِنْ تَضَبُّ
 اِنْ تَضَرِّبَا در اصل تَفَهُّمْ بَانْ تَهْبِرُ لَزَنْ تَضَرِّبَا اِنْ تَضَبُّ لَزَنْ تَضَبُّ بَينْ
 تَفَهُّمْ بَانْ بُودَنْدَهْ چون اِنْ شَرْطِيَّةِ تَشْكِيكِيَّهْ جازمه معلومه در اول ایشان رآوردن
 در آخر ایشان جزِم کردند و علامه الحجزم در آخر ششتهه ما در هر دو حجت مذکور بهم
 در واحده موئش مخاطبه سقوط نویات عوض از حرکت رفعی مفرد شدند تا اذ
 يَضْرِبَا يَضْرِبُونَ تَفَهُّمْ بَانْ تَضَبُّ لَزَنْ تَضَبُّ بَينْ تَضَرِّبَا اِنْ گشتند اِنْ
 يَهْبِرُ بَانْ اِنْ تَفَهُّمْ لَهَا اِنْ تَضَبُّ لَهَا اِنْ تَضَرِّبُ اِنْ تَضَرِّبُ باشند
 اِنْ تَخْبِرُ بَينْ اِنْ تَضَرِّبُ بَينْ در اصل يَضْرِبُونَ تَضَرِّبُونَ بُودَنْ چون اِنْ شَرْطِيَّه
 تَشْكِيكِيَّهْ جازمه معلومه در اول ایشان در آوردن و آخر ایشان چیزی اُنگردن

زیرا که ابن فون عرض از حرکت فی مفرز نیست بلکه ضمیر فاعل است و ضمیر لا یکن
 ولا تغیر ولا تبدل پس تا از لیضرب این تصریف بن گشتند این لیضرب بن این
 تصریف بن شدند مجموعه هر این لیضرب این لیضرب با این لیضرب بفران لغفت
 این لصوبه با این تصریف بن این تصریف اما این لصوبه گوا این
 تصریفی این تصریف این تصریف بن این اصریف این لصوبه مجہول
 قیاس بر معلوم است چون این لیضرب این لیضرب با این لیضرب بفران این
 تصریف این تصریف با این لیضرب بن این تصریف این تصریف با این تصریف بفران این
 تصریفی این تصریف با این تصریف بن این اصریف این نظریت کم لیقوی
 لیخوبی این اصریف کم نظریت در اصل لیضرب تغییر اصریف نظری
 بودند چون کم جاذمه حجده معلومه در اول المجموعه هر آنکه لیضرب کم لیقوی
 آنکه لیقوی کم تغییر کم تغییر با کم لیقوی کم تغییر کم تغییر با کم تغییر و
 کم تغییری کم تغییر با کم تغییر بن کم اصریف کم تغییر مجہول علیه
 هر القیاس کم تغییر کم لیضرب با کم لیضرب گوا کم تغییر کم تغییر با کم
 لیقوی بن این کم ایضاً لیضرب لیسا لیضرب لیسا اصریف در اصل لیضرب
 تغییر اصریف بدنظری بودند چون لما ای استغراقیه در غیر معلومه المجموعه هر آنکه
 لیغیری لیسا ایضاً لیغیری لیسا لیضرب لیسا تغییر با لیسا لیغیری هر مجہول را
 ترسکن پوچن لما ای استغراقیه جاز مجہوله المجموعه هر آنکه لیغیری لیسا لیغیری با لیسا

نیفرونو آنحضرت لئانحضرت نایا لئانحضرت بن الخلیفه دلخوب کهضوب
 لئضوب دهلیضوب لئضوب آخرب نضرب بودند چون لام امر فاعله باز
 معلوم در اول ایشان را درند لئیضوب لئضوب کهضوب شاه لئیضوب نایا
 لئیضوب لئیضوب نایا در اصل نضرب نایا خبر گوئن لضرب نایا بودند چون لام امر فاعله باز
 معلوم دهادل ایشان را درند که خیر ایشان جزم کردند علامه الجزم در آخر ترتیبه او در بحث
 ذکر کمال سوط از اعضا از حركت رفعی مفرد شدند تا از نضرب نایا لئیضوب لئضوب نایا
 شدند لیضوب بالیضوب لایضوب با شاه لئیضوب بن دهلیضوب نایا بودند چون لام امر فاعله باز
 معلوم در اوش در آورده آخرش چیزی نکردند زیرا که این زدن عوض از حركت رفعی مفرد بیست
 بکاره فاعل است دلخیر لامیزت که تا زلخیر بن گشت لیمیزین شد مجموعه نه امیباشد
 لیفه ب لیضوب بالیضوب لایضوب لضرب بالیضوب نایا خبر لضرب لکهضوب مجموعه نه امیباشد
 و این میشود مثل این و نم مجموعه نه ایضوب لیفه بالیضوب لکهضوب لیقفر بالیضوب نایا
 لیقفر لیقفر بالیقفر لایقفر نایلیقفر نایلیقفر نایلیقفر نایلیقفر نایلیقفر نایلیقفر
 کهضوب لکهضوب کهضوب دهلیضوب لاضوب دهلیضوب لاضوب آخرب لاضوب
 بودند چون لاینها همیه جازمه معلوم در اول ایشان را درند مجموعه نه ایکهضوب کهایضوب
 کهایضوب نایا لاضوب کهاضوب نایا لاضوب کهاضوب نایا لاضوب نایا لاضوب
 کهاضوب نایا لاضوب کهاضوب نایا لاضوب دهلیضوب علی نه انتیاس مجموعه نه ای
 کهاضوب نایا لاضوب نایا لاضوب کهاضوب نایا لاضوب نایا لاضوب نایا لاضوب

لَا يَقْرِبُ لَا يَقْرِبُ بَانَ لَا يَقْرِبُ تِنَّ لَا تَضْرِبُ لَا تَضْرِبُ بَانَ لَا يَقْرِبُ بَينَ لَا تَضْرِبُ
لَا تَضْرِبُ بَانَ لَا تَضْرِبُ تِنَّ لَا تَضْرِبُ بَينَ لَا تَضْرِبُ بَانَ لَا أَصْبُوبُ
لَا تَضْرِبُ وَرَاحِلَ يَضْرِبُ يَضْرِبَانَ يَضْرِبُ تِنَّ تَضْرِبُ تَضْرِبَانَ يَضْرِبُ بَنَّ
تَضْرِبُ تَضْرِبَانَ لَضْرِبَيْنَ تَضْرِبَيْنَ لَضْرِبَانَ تَضْرِبَيْنَ أَضْرِبُ
أَضْرِبُ بُودْنَدْجُونَ لَامَنَافِي مَعْلُوْنَ رَأْوَلَ اشِيَانَ رَآوَرَونَ دَارِخَارِيَانَ چِيزِي
مَكْرَدْ نَزِيرَكَه اِينَ لَامَ عَالِي لَفْظِي نِيَسْتَ بلَكَه عَالِي مَعْنَوِي سَتْ مَعْنَائِي مَنْفِي
رَامَشْبَتْ مِيَازَندْجُونَ لَا يَبْرَأَلُ دَمَعَنَّا يِيَشَبَتْ رَامَشْبَتْ مِيَازَندْجُونَ
لَا يَقْرِبُ تَا زَيَّضِرُبُ يَضْرِبَانَ الِ آخِرَه گَشْتَنَدَ لَا يَقْرِبُ لَا يَقْرِبُ بَانَ
شَدَنَ دَمَهُولَه قِيَاسَ كَنْ بَرِيتْ

آن و لئن پرسی که اذن این چار حرف معتبر نصب قبل کنند این حمله دائم انتقام
آن نیست که آن تضییب آن اضطراب آن نتیجه است در اصل نیمه شب تضییب
اضریب تضییب بودند چون آن ناصب مصدر یعنی عورم در اهل ایشان در آوردن
آخر ایشان را نصب کردند و علاوه بر این مفردات صحیح اللام بغير از و احمد
من منش مجا طبیر تکه های شدند تا از نیضییب تضییب اضریب نضییب
گشتنند آن نیضییب آن تضییب آن اضطراب آن نضر شدند آن
نیضییب آن نیضییب آن نتیجه آن نتیجه و آن نتیجه ایشان ایشان
نیضییب آن نیضییب آن نتیجه آن نتیجه و آن نتیجه ایشان ایشان

آن ناصیب معدود می‌گوید در اول ایشان در آردند آخراً شان را نصب کردند و
 علامت النصب در آخر تشدیده ما در هر دفعه نمک رسالم و در اووره موئیش حقی طبیه
 سقوط نبات عوض از حرکت رفیع مفرد شدند حملان للنواصیب مل الجوازم لآن الجرم
 فی الاعمال کا جرمی الاسرار تا از یضیر باین یضری گون تضری باین یضری گون
 تضری گون تضری باین گشتند آن یضری ها آن یضری ها آن یضری ها آن یضری ها آن
 تضری ها آن یضری ها آن تضری باشدند آن یضری هن آن تضری هن در
 اصل یضری هن تضری هن بودند چون آن ناصیب معدود می‌گوید در اول ایشان
 در آردند آخراً شان را چیزی نگردند زیرا که این نون عوض از حرکت رفیع مفرد
 نیست بلکه ضمیر فاعل است الفحیر لا چیز تا از یضری هن تضری هن گشتند
 آن یضری هن آن تضری هن شدند مجموعه هر آن یضری هن آن یضری هن آن یضری هن
 آن تضری هن آن تضری هن آن یچیر هن آن تضری هن آن تضری هن آن تضری هن
 آن تضری هن آن تضری هن آن تضری هن آن اضیوب آن تضری هن مجهول
 علی هذ القیاس سخوان یضیر آن یضیر باین یضیر باین یضیر باین یضیر باین
 لمن یضیر باین اضیوب لمن یضیر باین در اصل یضیر باین تضیر باین اضیوب
 نضیر باین بودند چون لمن تاکید به نافیه ناصیب مادمه در اول ایشان در آردند آخراً
 مجهول پیرس کی یضیر باین تضیر باین اضیوب کی اضیوب کی تضیر باین در اصل یضیر باین
 تضیر باین نضیر باین بودند چون کی سببیه ناصیب مادر المعلوم و مجهول

تس اذن یغیر ب اذن تضییب اذن اضهرب اذن تضییب در اصل
یغیر ب تضییب اضهرب نصیب بوند چرا ذن و نتیجه جایی ناصیب ملومه اخ
مجموعه هر اذن یغیر ب اذن تضییب با اذن یغیر ب اذن تضییب در اذن
تضییب با اذن یغیر بین الم اضهرب در اصل تضییب بود تضییب نسل
مضراع نحاطب معلوم بود چن خواستند که فعل مضراع نحاطب معلوم را از
حاضر سازند تاکه علامت استقبال بود آن را حذف کردند ثانی ساکن یانچون
رابتد ابا ساکن سخنده بود پس نظر کردند سویی بین همکار که عین کلمه او مکسور
بود پس همراه دلیل مکسره در اوش درآوردند آخرين اوقت کردند علامه الاعتنى
در آخر مفردات صحیح اللام بغیر از اعاده موئش نحاطب سقوط حرکت فرعی مفروش شد تا
از تضییب گشت اضهرب شد اضهرب اضهرب اضهرب اضهرب ما در اصل
تضییب مان تضییب نون تضییب مان تضییب مان بودند تاکه علامت استقبال
بودگان را حذفت کردند ثانی ساکن مان الم در اول ایشان در آوردن آخر ایشان
را اوقت کردند علامه الاعتنى در آخر شنبه مادر جمع مذکر سالم در داده موئش
نمایع سقوط نونات عوض از حرکت فرعی مفروشند تا از تضییب مان تضییب نون
تعجب بین تضییب مان گشتند اضهرب اضهرب اضهرب اضهرب اضهرب اضهرب اضهرب
اضهرب بین در محل تضییب مان بود تاکه علامت استقبال بود آن را حذفت کردند ثانی ساکن
مان الم در آخر شنبه نخست که این نون عوض از حرکت فرعی مفروش نیست بلکه فسیر

فاعل است **الْخَيْر لِأَيْدِنَ** تا از **أَصْحَوْبُنَ** گشت **إِضْرِبُنَ** شد **مُجْوَعَه** هزا بید باشد
إِضْرِبْ إِضْرِبْ نَا إِضْرِبْ بُوْنَ إِضْرِبْ بُنِيْ إِضْرِبْ قَا إِضْرِبْ بُنَ إِضْرِبْ بَنَ در اصل
إِضْرِبْ بُودْچُون نون تاکید ثقیله با متصل شد بعده التقار ساکنین شد
 در میان با ون مد غمہ علی غیر حده جون التقار ساکنین علی غیر حده در کلام
 عرب جائز نبود آبار احرکت فتح دادند از جهت تحفیت و نون تاکید ثقیله را نیز
 حرکت فتح دادند تا از **إِضْرِبْ** گشت **إِضْرِبُنَ** شد **إِضْرِبَنَ** در اهل **إِضْرِبَنَ**
 بود چون نون تاکید ثقیله با متصل شد بعده التقار ساکنین شد میان اتفاق
 نون مد غمہ علی حده چون التقار ساکنین علی حده در کلام هر ب جائز بود اما بر حالت
 خود باقی گذاشتند نون تاکید ثقیله را حرکت کسره دادند تا **إِضْرِبْ** با گشت **إِضْرِبَنَ**
 شد **إِضْرِبُنَ** در اصل **إِضْرِبُنَ** بود چون نون تاکید ثقیله با متصل شد بعده
 التقار ساکنین شد میان وا و نون مد غمہ علی حده چون التقار ساکنین علی
 حده در کلام هر ب جائز بود و اما حدت کردند از جهت نقل وضعه ماقبل بر حالت خود باقی
 گذاشتند تا دلالت کند بر حذف فیت او و نون تاکید ثقیله را حرکت فتح دادند تا از
إِضْرِبِيْ نو گشت **إِضْرِبُنَ** شد **إِضْرِبُنَ** در اصل **إِضْرِبِيْ** بود چون نون
 تاکید ثقیله با متصل شد بعده التقار ساکنین شد میان يا و نون مد غمہ علی حده چون
 التقار ساکنین علی حده در کلام عرب جائز بود یا اما حدت کردند از جهت
 نقل دسره ماقبل بر حالت خود باقی گذاشتند تا دلالت کند بر حذف فیت

یادون تاکید ثقیله را حرکت فتحه و اندتا از اضطرابی گشت اضطراب شد
 بخوبیان تس اضطرابی میان در اصل اضطرابی بود چون نون تاکید ثقیله با او
 متصل شد بعد از اجتماع ثلث نونات ش چن اجتماع ثلث نونات در کلام
 عربی شکره پند اشتبه لاجرم اتفاق مفاصل در میان ایثار در آردن اجتماع
 ثلث نونات نزد دنون تاکید ثقیله را حرکت کسره دادند از اضطرابی گشت
 اضطرابی میان شد مجموعه بذا اضطرابیان اضطرابیان اضطرابیان اضطرابیان
 اضطرابیان در اصل اضطرابی بود چون نون تاکید خفیفه با متصل شد بعد از اتفاق
 ساکنین شد میان بادون خفیفه علی غیر حده چون التقاد ساکنین علی غیر حده در
 کلام عرب جائز نبود با راحرکت فتحه دادند تا از اضطرابی گشت اضطرابیان شد اضطرابیان
 در محل اضطرابی ابور چون نون تاکید خفیفه با متصل شد بعد از اتفاق ساکنین شد میان
 داؤ و نون خفیفه علی غیر حده چون التقاد ساکنین علی غیر حده در کلام عرب
 جائز نبود و او را احذف کردند صدر ما قبل ابر حالت خدیاقی گذ اشتبه تا دلالت کند
 بر خذیست و ادعا از اضطرابی میگشت اضطرابیان شد اضطرابیان در محل اضطرابی بود چون نون
 تاکید خفیفه با متصل شد بعد از اتفاق ساکنین شد میان یادون تاکید خفیفه علی
 غیر حده چون التقاد ساکنین علی غیر حده در کلام عرب جائز نبود یارا احذف
 کردند کسره ما قبل را بر حالت خود بانی گذ اشتبه تا دلالت کند بر خذیست یا اماز
 اضطرابی گشت اضطرابی شد مجموعه بذا اضطرابیان اضطرابیان اضطرابیان اسکم طرف مضمون

را از فعل مضارع مطلقاً بنابرآوردن در حرف مضارع است را خذت که نمای عوض او سیم
 مفتوحه در او لش در آوردنما قبل آخر را حرکت کسره دادند دلایل خوش
 تنوین نمکن از برائے علامه اسکیت در آوردنما از فعل مضارع مطلقاً گشت
مخصوصی شد مخصوصی بان مخصوصی بین هر دو تثنیه مخصوصی است مخصوصی اکم
 واحد بود چون خواستن که اکم واحد را تثنیه سازند در آخرش الف از برائے
علامت تثنیه در حالت رفع المخصوصی بان شد در حالت فعل و یامخصوصی هم شد
 در حالی نصب در حرف مضارع بمعنی تکمیر مخصوصی است مخصوصی اکم واحد بود
 چون خواستند که اکم واحد را جمع تکمیر سازند حرف اول بحال خود را بگذاشتند
 ثانی ساکن را حرکت فتو دادند سوم جا الف از برائے هلامت جمع تکمیر آمدند حرن که
 مابعد از الف جمع تکمیر بود آن را بکسر خوب تر نمایند تنوین را خذت کردند از جهت منع
 صرف ما از مخصوصی گشت مضارع بـ شـ مخصوصی بـ تصغیر مخصوصی است
مخصوصی اهم واحد کمتر بود چون خواستند که اکم واحد بکسر را اکم واحد مصغر سازند
 حرف اول را حرکت ضمه دادند ثانی ساکن را حرکت فتو دادند سوم جایا از برائے
 هلامت تصغیر در آوردن در حرف که مابعد از بیانی تصغیر بود آن بکسر خوب تر نمایند
 تا از مخصوصی گشت مخصوصی بـ شـ مخصوصی بـ مضر بـ بـ مخصوصی بـ نمای مخصوصی
مخصوصی اکم الـه مخصوصی بـ نیز از فعل مضارع مطلقاً بنابرآوردن در حرف مضارع است
 خذت کردند عوض او سیم مکسره در او لش در آوردنما قبل آخر را حرکت

فتو دادندر آخوش توین نمکن از برای علامه اسمیت درآور دندتا از فعل مفاسع
 مطلق گشت مضریت شد مضریت بین مضریت بین هر دو شنیه مضریت داشت
 مضریت آنکه ذات بود از مصاریب جمع تکیه مضریت است مضریت اسم واحد
 بود چون خواستند که اسم واحد را جمع تکیه مسیر ساز کسریم را بفتحه بدل کردند ثانی مانکن
 را حرکت فتح دادند سوم جا الف علامت جمع تکیه را در دند حرفت که ما بعد از الف
 جمع تکیه بود آن را حرکت کسره دادند توین را حذفت کردند از جهت منع صرف کاش مضریت
 گشت مصاریب شد مضریت تغییر مضریت است مضریت اسم واحد مکتبه بود
 از مضریت شد مضریت مضریت بین بعضه بین مصاریب مضریت مضریت مضریت
 نیز از فعل مفاسع مطلق بنا کردند حرفت مفارعت احذفت کردند بغض ایمیک مکرده
 در اوش نه آور دند شالث در این را حرکت فتح دادندر آخوش تای تحرک از برای
 علامه آلموسی توین نمکن از برای علامت اسمیت درآور دندتا از فعل مفاسع
 مطلق گشت مضریت شد مضریت بین مضریت بین هر دو شنیه مضریت
 است مضریت آنکه واحد از مصاریب جمع تکیه مضریت است مضریت آنکه اسم واحد
 شده عالی نسب در مصاریب جمع تکیه مضریت است مضریت آنکه اسم واحد
 بود چون خواستند که اسم واحد را جمع تکیه ساز کسریم را بفتحه بدل کردند ثانی مانکن
 را حرکت فتح دادند سوم جا الف علامت جمع تکیه را درآور دند حرفت که ما بعد
 از الف جمع تکیه بود آن را حرکت کسره دادند تار و حدت را د توین نمکن با

حذف کردند از جهت فضاییت و منع مرمت از مخصوصیت گشت مضارب
شده مخصوصیت تیاس است مجموعه نداشتن مخصوصیتان مخصوص شدن مضارب
مخصوصیت مضارب ایضاً از فعل مضارع مطلق بنا کردند حرف مضارع است را
 حذف کردند به غرض او سیم کسره باشون فاکله در او شد آوردن ثالث دا
 حرکت فتحه دادند چهارم جا الف از برای علامه آلسه کبری و تزوین نمکن از
 برای علامت استمیت در آوردند از فعل مضارع مطلق گشت مخصوص
شده مخصوصیت ایمان مخصوصیت آیین هردو شنیه مخصوص ایوب است مخصوص ایوب
مخصوص ایمان شد رحالت رفع و یا مخصوص ایین شد رحالی نسب و جو مضارب
 بیع تکیه و مخصوص است مخصوص ایوب آن واحد بود چون خواستند که آن واحد را جمع تکیه
 سازند کسو سیم رالفقه بدل کردند ثالث میکن را حرکت فتح دادند سوم جا الف از برای
 طلاقت جمع تکیه در آوردن حرف که ماجد از الف جمع تکیه بود آن را حرکت کردند
 تزوین را حذفت کردند از جهت منع صفت نصار نه النقش لا یتبر په مضارب ایوب
بعد الف ساکن با تبلیش مکسر آن الف را بایا بدل کردند تا از نه النقش گشت
مضاربیت ش مخصوصیت تیاس است مجموعه نست مخصوص ایوب مخصوص ایمان
منتهی ایین مضاربیت مخصوصیت آن لامضیں اصریب از فعل مضارع معلوم
 بنا کردند حرف مضارع است اخذ کردند پس بجزء مجهوده تنفسیلیه راوش در آوردن تبلیش
 آفر را حرکت فتح دادند و آخوند تزوین نمکن مخفی در آوردن از فعل مضارع معلوم
 از هم ملاحتان نمیباشد. قرآن قدسی ای مفسر و مفہوم ای جست شرمن

گشت آخوند شد آخوند بین آخوند بین هر دو تثنیه آخوند است آخوند م اسم
 واحد نه که بود چون خواستند که اسم واحد نه که را تثنیه سازند و آخرش الف از برای علامت
 تثنیه در عالم فرع آخوند بین شد و حال شفعت دیا آخوند بین شد و حالی نصب و جر
 آخوند بین آخوند بین هر دو جمع نه که سالم آخوند است آخوند است اسم واحد نه که بود از
 آخوند بین شد و حالات فرع دیا آخوند بین شد و حالی نصب جر آنها جمیع کمیر
 آخوند است آخوند است اسم واحد نه که بود چون خواستند که اسم واحد نه که را بجای کمیر سازند
 حرث اول را بحال خوب را باید چنان اشتند زانی ساکن احرکت فتحه دادند سوم جا الف از برای
 انتساب کمیر آورند حرث که با بعد از الف جمیع کمیر بود آن احرکت کسره دادند توین نقد
 کرد آنچه اند بود ریخانیز مقدم کردند از جهت منع صرف کار آخوند گشت آنها را ب
 شد آخوند تغیر آخوند است آخوند است اسم واحد کمیر بود چون خواستند که اسم واحد
 کمیر ایم واحد صفر سازند حرث اول احرکت فتحه دادند زانی ساکن احرکت فتحه دادند
 سوم جایا از برای علامت تغیر در آوردند حرث که با بعد از یای تغیر بود آن احرکت کسر
 درند توین مقدر را فا هر ساختند زیرا که عللت تقدیریت او زائل شدنا از آخوند
 گشت آخوند شد آخوند آخوند بین آخوند بین آخوند بین آخوند بین آخوند
 آخوند بین آخوند بین آخوند بین هر دو آخوند است اسم واحد نه که بود چون خواستند که اسم واحد نه که
 ساکن بین کفره باز افتخار میل کردند و آخرش الف تصوره از برای علامت آیت شد و

آور دندا از اضهور و گشت ضمری بیان ضمری بیان هر دو تثنیه ضمیری است
ضمیری کم واحده مونش بودچون خواستند که اسم واحده موئش را تثنیه سازند در
آخرش الف از برای علامت تثنیه در حالت رفع المخ بعده التقار ساکین شد میباشد
دو الفین در حالت رفع و میان الف دیادر عالی نصب جراحت اولی را بیانی
مفتوحه بدل کردند تا از اضهور کی گشت ضمری بیان شد در حالت رفع دیاوه میباشد.
در عالی نصب جراحت میباشد جمع مونش سالم ضمری کی است ضمری کم واحد بودچون
خواستند که اسم واحد را جمع مونش سالم سازند و آخرش الف تامی متحرک مونه از
برای علامت جمع مونش سالم آورند بعده التقار ساکین شد میباشد این دو الفین
الف اولی را بیانی مفتوحه بدل کردند تا از اضهور کی گشت ضمری بیان شد ضمیر و جمیکی
کردن الف معصره راهن داشت کردند تا از اضهور کی گشت ضمری بیان تغیر
ضمیری است ضمری کم واحده کمک بودچون خواستند که اسم واحد کمک و را کم واحد مصنفه
سازید تمثیل ساکن را حرکت نمود اند سوم جایی تصغری به درگاه رند باشی بر جای فود
گذاشتند تا از اضهور کی گشت ضمری بیان اضهور بیان ضمری بیان اضهور
ضمیری باید تمثیل از فعل صحیح تمثیل بگرد بذن فعل بعقل فغلای آمد است بچون
لائق تمثیل اضهور اضهور تمثیل تمثیل اضهور اضهور تمثیل اضهور اضهور تمثیل اضهور
مدد ادارن

لَمْ يُنْصَرْ لَا يُنْصَرْ كَمِنْصَرِنْ يُنْصَرِنْ وَمِنْصَرِنْ يُنْصَرْ وَالاًمْرُ مِنْ اَنْصَرْ لِيُنْصَرْ
لِيُنْصَرْ وَالنَّهِيِّ عَنْهِ لَا سُطْرَ لَا سُنْصَرْ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مَنْصَرْ وَالاَللَّهُ
مِنْهُ مَنْصَرْ وَمَنْصَرْ كَمِنْصَارِ وَمِنْصَارِ وَالجَمِيعُ مِنْهُمْ مَانْصَارُ وَمَنْانِصَارُ وَ
اَغْلِيْلُ الْعَقْبَلِ مِنْهُ اَنْصَارُ وَالْمَوْفَتُ مِنْ دُلْصَرِيْ وَالْجَمِيعُ مِنْهُمَا اَنْصَارُ وَمَنْصَوْرُ

بيان که در مصایب معلوم و امر حاضر و ظرف نیافرخت دارد تا مل باب سویم از فعل مجمع
نمایی مجبر در زن نفعی لفظ فعلاً آمده است بگون علمه تعلم علماً نعمه علماً نعمه
عالم و علم تعلم علماً افتاده معلوم اینکه تعلم کم بیکلم کاریکلم کاریکلم کاریکلم
آن تعلم آن تعلم دلایل اسرار علم تعلم تعلم والنهی عنه لا تعلم
لا تعلم والظرف منه معلم و را الگه منه معلم و معلم و معلم
و الجم من معاالم و معاالم و افعال التفضیل منه اعلم و المؤثر منه
علمی و الجم من همها احتمال و عنهم بانید که در اراضی معلوم و مصایب معلوم و ظرف
نیافرخت موجود است باب چهارم از فعل صحیح نمایی مجبر در زن نفعی لفظ فعلاً
آمده است بگون ضمیر مفعول اخیر مانع و ممنوع ممنوع و مساوا فن الاعمال ممنوع نمایی
از اذخر آن ممنوع که ممنوع نمایی ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع از النهی
و ممنوع که ممنوع که ممنوع نمایی ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع از النهی
و ممنوع که ممنوع و ممنوع
و ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع و ممنوع
و الجم من همها امانیع و ممنوع بانید که در مصایب رفوت نیافرخت از باب سیم از فعل

صحیح ثالثی محمد بروزن فعل لفعل خطاً آمده است همچون حسینی مجتبی و حسینی
فتوح حاصل است و حب مجتبی و حسینی از اتفاقات تاریخی که مجتبی نمی‌مجتبی
لا مجتبی که مجتبی نمی‌مجتبی نمی‌مجتبی و الامری حب مجتبی
لحب و المفهی عده لا تجربه که مجتبی والظرف منه تجربه دالله
منه تجربه و تجربه محسن است و الجم منهما فی ایس و تجربه محسن و افعی التفضیل
منه تجربه والمنتهی منه تجربه والجمع منهما تجربه و تجربه بادر مفهی
معلوم خالفت میباشد باش شتم از فعل صحیح ثالثی محمد بروزن فعل لفعل
فعلاً آمده است همچون شرف شرف شرف قاهر شرف نمی‌ترسد لایستروف
لئن نیستروف و الامر اشرفت ایشوف و المفهی عنده که شرف و الظرف
منه مشرف و الجم منه مشارف و افعی التفضیل منه اشرف و المؤنه
منه شرفی و الجم منهما مشارف و مشرف شرف در محل شرفای بود شرفان
اکم مصدر بود از نعرت اوی ثالث مفتوح به برخواهد باقی که اشتندیانی ساکن را
حرکت محمدزاده توین مصدری را حذف کرد زمان انتوین اماره الامم المشرف شد
شرف شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف
شرف شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف
شرف شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف
شرف شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف اشرفت شرف

دادند در آغاز اعواب رفی در آوردن تا ازستروف گشت دیشوف شد بیشون بیشوف
بیشوف نشوف نشوف قات دیشوفین اخستولف در اصل بیشوف بود
بیشوف فعل مضارع معلوم بود چون خواستند که فعل مضارع معلوم را صفت بشبه
سازند حرف مضارع است را خذت کردند شانی ساکن را حرکت نمود دادند ضممه
را را بکسر و پبل کردند چهارم جای از برای ذهن فعال در آوردن و در آخرين ین
تمکن از برای علامت استمیرا کردند تا از لکشوف گشت شویوف شد
شویوف شویوفان شویوفین شویوفون شویوفین شویوفه شویوفستان
شویوفین شویوفنات اشوف اشوف قام شویوف شویوف و شویوفه من
شویوف ای شویوفات حالات ثلاشه قیاس است اشوف جمع تکسیر شویوف
ست شریوف ایم دادند که بود چون خواستند که واحد که ایم تکسیر بیزند همراه مفتوح
باشون فاکلید راوش در آوردن کسر را بفتح پبل کردند تا از شویوف گشت
اشوف شد بعد یا ساکن باقی بشغور آن یارا بالف پبل کردند تا از اشوف
گشت اشوف شد شوفا جمع تکسیر شویوف است -
شویوف ایم دادند که ایم واحد راجع تکسیر بیزند حرف اول احرکت
ضممه اند شانی را حرکت نمود دادند بای ساکنه را نیز حرکت نمود دادند چهارم جا الف از برای
علامت جمع تکسیر اکوردن تا تو زون اخذت کردند از جهت ضممه منع مرتبا از شویوف
گشت شویوف شد بجه قلب که ای کردند میا یا وفا یارا بجا ای فابر دندقا

رابجاوی آتا از سقویا ف گشت شرقاً شد بعده یاد اقوع شد بعد از الف زانه آن
 یارا بهزه بدل کردند آن از شرقاً گشت شرقاً شد شرکت جمع تکمیر شریعت داشت
 تکمیر شرکت ایمه مونته بود پون خواستند که اسم داشه مونث ماجع تکمیر سازه حرف اول
 را بر حالت خود باقی گذاشتند گرسه شانی را به فتح بدل کردند سوم جا الف از براوی علت جمع
 تکمیر شرکت ایمه حرف که بدل ایمه جمع تکمیر بود آن حرکت گرسه مانند تأثیر در احنت کردند از جهت
 ضلیلت دخترین تمن کردند از جهت منع صرف تا از
 شریعت گشت شریعت شد بعده یاد اقوع شد بعده ایمه زانه آن یارا بهزه بدل کردند هاد
 شریعت گشت شریعت شریف شریف شریف هر دو صور ایمه شریف و شریف شریف شریف
 هر دو ایمه بکران بودند چون استند که ایمه بکران ایمه صفر سازه حرف اول احرکت ضممه اوند مثل را
 حرکت فتح دادند سوم جایا از براوی علامت تصغیر داد اور دز حرف که بعد از براوی تصغیر
 بود آن احرکت گرسه دادند از شریف و شریف شریف گشتند شریف و شریف شریف شریف
 بعد در حرف ایمه ضمهم آمدند اول ساکن شانی متخرک اول را در شانی او غام کردند
 تا از شریف و شریف شریف گشتند شریف و شریف شریف شریف شریف شریف شریف
 بی خوبی نهادند این قیاس است تکرار بکار نیست بلکه فعل صحیح شانی مزید نیز روانه باب
 شهور آمده است باب اول از فعل مجمع نکانی مزید نیز باب افعال است
 بروز افضل لغیل افعال آمده است همچون اکرم مکرم اکرم اما نهاد
 مکرم داکرم میکرم اکرم اما فذ اکرم مکرم نم مکرم نم مکرم

لایکریم ملایکریم تئن بیکریم لئن میکریم پیکریم بیکریم کام مر منه اکرم
 والعنی عنده لایکریم لایکریم والظرف منه مکرم ملکریم مان اکرم در محل اکراما
 بود اکراما اسما م مصدر بود آه حرف اول را حرکت فتحه و اندالت و تنوین مصدری و
 مذف کر دندتا از اکراما گشت اکرم شد اکرم اکرم ما اکرم معا اکرم مث اکرم مث
 اکرم من اکرم مث
 بیکریم در محل اکرم بود اکرم فعل ماضی معلوم بود اخونیک حرف از حروف
 آتین مضمومه در اوش در آور دندما قبل آخر را حرکت کسره و اند در آخون
 اعاب رفعی در آور دندتا از اکرم گشت بیکریم شد بیکریم بیکریم بیکریم
 تاکریم تاکریم مان بیکریم ناکریم تاکریم مان تاکریم مون ناکریم میں تاکریم مان تاکریم
 اکرم معا اکرم بهده اجتماع همزین شد در اوں سکلم و اهدای چنین شقیل بود
 همزه ثانی مذف کر دندور باقی صیغه بازیز مذف کر دند طرد السباب تا از
 بیکریم بیکریم ای آخره گشتند بیکریم بیکریم مان بیکریم مون تکریم تکریم مان
 تکریم من تکریم تکریم مان تکریم مون تکریم میں تکریم مان تکریم من اکرم تکریم
 شدند مکرم در محل بیکریم بود بیکریم فعل مضارع معلوم بود اخون حروف مضارع
 را خذت کر دند به عرض اویم مضمومه در اوش در آور دند در آخرش تنوین
 تمکن از برای علامت اسمیت اسمیت در آور دندتا از بیکریم گشت مکرم شد
 مکرم مکرم مان مکرم مون مکرم مث مکرم مث این مکرم مات حالات لاث بر مجدد

قیاس است اکرِم در محل آگرِم بود آگرِم فعل ماضی معلوم بود آه حرف
 اول را حرکت ضمہ دادند ما قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از آگرِم گشت آگرِم
 شد ایزِم آگرِما آگرِم و نه بیکرِم در محل بیکرِم بود بیکرِم فعل مضارع معلوم بود نخ
 حرث اول بر حالت خود باقی گذاشتند ما قبل آخر را حرکت فتحه دادند تا از بیکرِم گشت
 بیکرِم شد بیکرِم بیکرِمان بیکرِم و از ملذَم در محل بیکرِم بود بیکرِم فعل مضارع
 مجھوں بود اخون خوف مضارع است را خذف کردند به عوض او سیم مضمومه در اوش داد
 اور ذم آخون توین گن از برآئے علامت امسیه در آور فرمذ از بیکرِم گشت ملکِم شد
 ملکِم ملکِمان ملکِم و ملکِم ملکِم ملکِم ملکِم جواز و نواصبیا بر
 مجرد قیاس کن آگرِم در محل بیکرِم بود بیکرِم فعل مضارع مخاطب علوم بود چون خوشنده
 کر فعل مضارع مخاطب علوم را امر عاضر سازند و کردند بسوی محل که صلش تاکرِم بود
 تاکه علامت استقبال بود آن را خذف کردند ثانی منحرک نام چون احتیاج به هزره
 و سلیمان آخون را وقت کردند اخون آگرِم شد آگرِما آگرِم و آگرِم ادار محل بیکرِمان
 بیکرِم و نیز بیکرِم بیکرِمان بودند در کردند بسوی محل ایشان تاکرِم کردند
 تاکرِم و نیز بیکرِم بیکرِمان بیکرِمان بودند در کردند بسوی محل ایشان تاکرِم کردند
 آگرِم و آگرِم ایشان تاکرِم کردند بیکرِم در محل بیکرِم بودند در کردند بسوی محل ایشان
 تاکرِم کردند بودند تاکه علامت استقبال بود آن را خذف کردند اخون آگرِمن شد
 آگرِم آگرِما آگرِم و آگرِمی آگرِما آگرِمن در محل آگرِم بود چون نو

تاکیه یقینه با او تصل شد بعده التقارا السائین شد میان میم و نون رفته علی غیر
 صده الخ قیاس بر بحیره میباشد و مجموعه هر آکریمن آکریمان آکریمن آکریمن
 آکریمان آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن آکریمن
 از فعل منخارع مطلق بنا کر دند حرفت مصارعت را حذف کردند به عوض او
 میم صفحه مده در او شد و در آن دادند ما قبل آخر احرکت فتحه دادند در آخر شدن
 نمکن از برای علامت اسمیت در آور دند تا از فعل منشارع مطلق گشت مکرّم شد
 مکرّم این مکرّمین هرو و تمثیله مکرّم است مکرّم این مکرّم این شد عالت زفع
 و یا مکرّمین شد در حالی نصب و جرباب دوکم از فعل صحیح ثلاثی شمزید فیبه بوزن
 فعل یعنی تغییل آمده است سچون کرّم بکرّم تکریم یا مهه مکرّم اذکر کم
 بیگل کم تکریم افاده کم بکرّم کم بکرّم کام بکرّم کام بکرّم کام بکرّم
 کن بکرّم بیکرّم بیکرّم الامر منه کرّم والهی عنده کاتلکرّم
 کام بکرّم والظرف منه مکرّم مکرّم مکرّم این کرّم در محل تکریم ای با و تکریم
 اسم مصدر بود از حرکت تارانعل کردند بعده دادند تارا حذف کردند
 و کسره را بالفتحه بدل کردند یا و تنوین مصدری را حذف کردند تا از تکریم
 گشت کرّم شد بعده را امشد و خواند از جهت تغییب در معنی تا از کرّم گشت کرّم
 شد کرّم کرّمانگریم و اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم
 اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم اکرّم

فعل باضی معلوم بود اخوند یک حرف را ز حرف داشت آستین مصنومه در اوش آورند
 اقبال آخرا حرکت کسره دادند و رآ خوش اعراب رفعی در آوروند تا از گنهم
 گشته بیکریم شد بیکریم بیکریم مان بیکریم مون گلگرم شکریم مان بیکریم من الم مکریم
 در هم بیکریم بود بیکریم فعل معارض معلوم بود آه حرف معارضت را مدت
 کردند به عوض او نیم مصنومه در اوش در آوروند الم مکریم شد محبوبه بیکریم
 مکریم مان مکریم مون مکریم مان مکریم مان مکریم مان مکریم در هم
 گنهم بود گنهم فعل باضی معلوم بود اخوند حرف اول را حرکت نموده دادند قبل
 آخرا حرکت کسره دادند تا از گنهم گشت گنهم شد گنهم گنهم
 بیکریم مان بیکریم در هم بیکریم بود بیکریم فعل معارض معلوم بود چون
 خواستند الم حرف اول بر حالت خود باقی گذاشتند اقبال آخرا
 حرکت فتحه دادند تا از بیکریم گشت بیکریم شد بیکریم بیکریم مان بیکریم مون
 مکریم در هم بیکریم بود بیکریم فعل معارض محبوب بود اخوند مکریم شد
 محبوبه بیکریم بیکریم مان بیکریم مکریم مان بیکریم مان مکریم در
 اصل بیکریم بود بیکریم فعل معارض معاطب معلوم بود اخوند تا که علامت
 استقبال بود آن را مدت کردند ثانی متوجه کردند حاجت به هزاره و میلی نهاد
 آخوش را و قصد کردند الم گنهم شد ای آخره قیاس کند محبوبه بیکریم
 گنهم مان اکبر حی کن مان اکبر حی کن مان فون شقیله و حفيفه بعض طوف اینها

فرق ندارد که مئن کتر مان کتر من لیز من کتر مان کتر منا ن
 کتر من کتر من کتر من مکر من مکر مان باب سوم از فعل صحیح
 شای مزید فیه بروزن فاعل بفاعل مُتَغَلِّبٌ آمده است پوچون ضرب
 بضاریت بضاریت باشند فهمو مضاریت و صوریت بضاریت
 ... بضاریت باشند اذ اذ مضاریت لم بضاریت لم بضاریت
 لا بضاریت لا بضاریت کن بضاریت لکن بضاریت بضاریت
 بضاریت اکامش بضاریت والنهی عنده لا بضاریت لا بضاریت
 والظرف منه مضاریت بضاریت بضاریت صاریت در اصل مضاریت
 بوالمزموم و تاوین مصدری راحذف کردند تا از مضاریت باشند گشت صاریت
 شد صاریت صاریبا صاریبا صاریبا صاریبت صاریبتا صاریبا اخواں این باب
 از روی اعلال بر باب سابق قیاس است اما ااضنی مجہول ضمیمه
 در اصل صاریت بود صاریت فعل ااضنی معلوم بود چون خواستند
 که محل ااضنی معلوم را فعل ااضنی مجہول سازند حرف اول ما
 حرکت صنده دادند ما قبل آخر را حرکت کردند بعده الف ساکن بیکش
 مضموم آن الف را بواو بدل کردند تا از صاریت گشت صوریت شد
 شد صوریت صوریما صوریتو لمحاب چهارم از فعل صحیح شای مزید فیه
 بروزن افععل بیشیش افعاعاً آمده است پوچون جمعیت بجمع

احْتَمَا نَاهِيْهُ بِجَمِيعِ رُجُّوْنِيْعِ بِجَمِيعِ اِحْتَمَاءِ اَغْدِيْا وَ مَجْتَمِعِ اَسْمَاءِ
زَرَامِ اَدَنْ
 بِجَمِيعِ لَمْ بِجَمِيعِ لَا يَجْتَمِعُ لَا يَجْتَمِعُ لَكَ بِجَمِيعِ لَكَ بِجَمِيعِ لَقَنْ بِجَمِيعِ
 لِيَجْتَمِعُ لِيَجْتَمِعُ لَا اَمْرٌ مِنْهُ اِجْتَمِعُ وَاللهُ عَنْهُ لَا يَجْتَمِعُ لَا يَجْتَمِعُ
 وَالظَّرْفُ مِنْهُ مُجْتَمِعٌ مُجْتَمِعٌ اِجْتَمِعَ دَرَهْلِ اِجْتَمِعَ اَبُودِيْعَاءَ
 اسْمٌ مُصْدِرٌ بُوْدِيْنُ كُشْرِتِيْلِ الْفَعْلَه بِلَ كَرْدَنِدِ الْفَ وَ تَنْوِينٌ مُصْدِرٌ بِرِادَهْلِ
 كَرْدَنِتَا اِزِ اِحْتَمَاءِ اَغْلَثَتِ اِجْتَمِعَ شَدِيَجَمِعَ اِجْتَمِعَ اِجْتَمِعَ
 دَرَهْلِ اِجْتَمِعَ بُوْدِيَجَمِعَ فَعْلٌ اَعْنَى مَعْلُومٍ بُوْدِيْنِ هَمْزَه مَاضِي رَاهْدَه
 كَرْدَنِهِ پِيْكِ حَرْفٌ اِزْ حَرْفٌ آتَيْنِ مَفْتُوحَه درَالِش درَآ وَرَدَنِ
 ما قَبْلَ آخِرِ رَاهْكَتِ كَسْرَه دَادَنِدِ دَرَآ خَرْشِ اَعْرَابِ الْمَيْجَمِعَ شَدِيَجَمِعَ
 بِيَجَمِعِيْانِ بِيَجَمِعِيْونَ اِنْهُ مُجْتَمِعٌ دَرَهْلِ بِيَجَمِعِيْمُ بُوْدِيْنِ حَرْفِيْنِ ضَارِ
 رَاهْدَهْلِ كَرْدَنِهِ بِعَوْنَى اوْيِمِ صَفْوَمَه درَالِش درَآ وَرَدَنِدِ دَرَآ خَرْشِ
 تَنْوِينٌ تَمْكِنِ اِزْ بَرِيِّ عَلَامَتِ اَسْمَيَه درَآ وَرَدَنِتَا اِزِ بِيَجَمِعِيْمُ گَشْتِ مُجْتَمِعٌ
 شَدِمُجْتَمِعٌ مُجْتَمِعِيْانِ مُجْتَمِعِيْونَ مُجْتَمِعِيْهِ مُجْتَمِعِيْانِ
 مُجْتَمِعِيْاتِ اِجْتَمِعَ دَرَاسِلِ بِيَجَمِعَ بُوْدِيَجَمِعَ فَعْلٌ مَاضِي بُوْدِيْنِ حَرْفِ
 اَولِ وَ ثَالِثِ رَاهْكَتِ صَمَه دَادَنِهِ قَبْلَ آخِرِ رَاهْكَتِ كَسْرَه دَادَنِتَا اِزِ بِيَجَمِعَ
 گَشْتِ اِجْتَمِعَ شَدِيَجَمِعَ اِجْتَمِعَ اِجْتَمِعَ اِجْتَمِعَ دَرَهْلِ بِيَجَمِعِيْمُ بُوْدِيْنِ حَرْفِ
 اَولِ رَاهْكَتِ صَمَه دَادَنِهِ قَبْلَ آخِرِ رَاهْكَتِ فَتَحَ دَادَنِتَا اِزِ بِيَجَمِعِيْهِ گَشْتِ بِيَجَمِعَ

شدِ مجتمعه و مجتمعانِ مجتمعونَ الْمُجَتَمِعُ وَ الْمُجَتَمِعُ بُوْدِ مجتمع
 فعل مصارع بجهول بود اخترق مصارع است را حذف کردند به عرض او نیم مضموم
 در او لش در آور دند در آخرش تزوین تکن از باش علامتِ اسکنیه در آور دند
 تازِ مجتمع هشتاد مجتمع شده مجتمع مجتمعانِ مجتمعونَ مجتمعه مجتمعنا
 مجتمعاتِ اجتماعه در اصل تجمعه بود تجمعه فعل مصارع خاطب
 معلوم بود چون خواستند که فعل مصارع اخراج که علامت استقبال بود آن
 را حذف کردند ثانی ساکن نامذون ابتدا بآکن محل بود پس نظر
 کردند بسوی عین کلمه که همین کلمه او کسور بود پس همزه و صلی کسوره در
 او لش در آور دند آخرش را وقف کردند اما فرق ندارد مجموعه هزار اجتماعه
 اجتماعا اجتماعه عوای اجتماعی اجتماعا اجتماعی اجتماعی اجتماعی
 اجتماعی اجتماعی اجتماعی اجتماعی اجتماعی اجتماعی
 ای که بر وزن تفعیل بتفعل تفعلاً آمد است ہچون تکرّم یتکرّم
 تکرّم ما فهو متنکرّم دیکرّم یتکرّم متنکرّم ما فذا و متنکرّم لة
 یتکرّم لمه یتکرّم لا یتکرّم لئن یتکرّم لکن یتکرّم
 یتکرّم لیتکرّم لا امر منه تکرّم والهی عنه لا تکرّم له
 تکرّم والظرف منه متنکرّم ... متنکرّم ما ان تکرّم در اصل تکرّم باشد

تکریم اسما م مصدر بود چون خواستند که اسم مصدر را فعل ماضی معلوم سازد
 صمه را را بفتح بدل کردند توین مصدر ری را حذف کردند تا از تکریم باشند
 تکریم شد تکریم تکریم شکر موانع تکریم است تکریم من نیکریم من المیتکریم
 در اصل نکریم بود تکریم فعل ماضی معلوم بود اما یک حرف از حروف آئینه
 مفتوحه در او لش در آهد زند و در آخرش ! اعراب رفعی آور دند تا از تکریم
 گشت یتکریم یتکریم یتکریم مان یتکریم مون از متکریم و رحل یتکریم بود
 یتکریم فعل مضارع معلوم بود المحرف مضارع است را حذف کردند به عرض او
 میم ضمومه در او لش در آور دند فتحه ما قبل آخر را به کسره بدل کردند در آخرش توین
 تکن از برای علامت آمیخته در آور دند تا از یتکریم گشت متنکریم شد
 متنکریم متکریم مان متنکریم مون متنکریم شکر متنکریم میان متنکریم مات .
 تکریم در اصل تکریم بود تکریم فعل ماضی معلوم بود آه حرف اول و ثانی
 را حرکت صمه دادند ما قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از تکریم گشت شکریم شد
 تکریم تکریم شکر مون آها یتکریم در اصل یتکریم بود یتکریم فعل مضارع معلوم
 بود چون خواستند که فعل مضارع معلوم را فعل مضارع مجهول ساز نزد حرف اول را
 حرکت صمه دادند باقی بر حال خود گذاشتند تا از یتکریم گشت یتکریم شد میکنم
 میتکریم مان یتکریم مون المیتکریم در اصل یتکریم بود یتکریم
 فعل مضارع مجهول بود المحرف مضارع است را حذف کردند به عرض او میم ضمومه در او لش

در آوردن را خوش را تنوین نمایم مثکر مثکر شد مثکر مثکر مان مثکر مون
 مثکر مه
 مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه
 مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه مثکر مه
 سازند تاگ علامت استقبال بود آن را اخذ کردند تاگ نداشت
 به هر دوی ناگداخترش را وقف کردند اخترش را وقف کردند بیرونی نداشتند مجموعه اخترش را وقف کردند
 اخترش را وقف کردند اخترش را وقف کردند اخترش را وقف کردند اخترش را وقف کردند اخترش را وقف کردند
 با پشت شم از فعل صحیح شلایی فرید فیله که بر وزن تفاصیل یقانعل تفاصیل علامه
 سنت چون تضارب یتضارب تضارب یا فهم و تضارب یا فهم و تضارب
 یتضارب تضارب یا فذ اک متصارب لئے یتضارب لئے یتضارب لئے یتضارب
 لئے یتضارب لئے یتضارب لئے یتضارب لئے یتضارب لئے یتضارب
 تضارب و تنهی عنده و تضارب و تضارب و الظرف منه متصارب
 متصارب یا بین این باب تفعیل قیاس است الا اماضی مجہول
 تضارب بود اصل تضارب بود تضارب فعل اماضی معلوم بود که
 حرف اول و ثانی را حرکت نماید و آنرا قبل آخر را حرکت کسره دادند
 بعد از الف ساکن ما قبلش مضموم آن الف را بآب و بدال کردند تا از
 تضارب گشت تضارب شد تضارب تضارب تضارب بیا باب سفتم از فعل
 صحیح شلایی فرید فیله بر وزن اتفعل یتعمیل اتفعل آنده است چون

الاضفَت يُنْصَرَفُ إِنْصَرَفَ أَنْصَرَفَ مُنْصَرَفٌ وَانْصَرَفَ يُنْصَرَفَ
بِإِنْصَرَفَتْ لَمْ يُنْصَرَفْ لَمْ يُنْصَرَفْ لَمْ يُنْصَرَفْ لَا يُنْصَرَفْ
أَنْصَرَفَ أَنْقَذَ الْمُنْصَرَفَ لَمْ يُنْصَرَفْ لَيُنْصَرَفَ لَيُنْصَرَفَ
لَا يُنْصَرَفَ لَنْ يُنْصَرَفَ لَنْ يُنْصَرَفَ لَيُنْصَرَفَ لَيُنْصَرَفَ
الاًمْرُ مِنْهُ اَلْصَرَافُ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا سَرَفُ لَا سَرَفُ وَالظَّرَفُ
مِنْهُ مُنْصَرَفٌ مُنْصَرَفَةٌ فَإِنْ بَابَهُمْ ازْفَعَ صِحْنَ لَاثَى مُرْبِدِهِ بِرَوْزَنْ
بِإِنْصَرَفَ إِنْغَلَالًا مَدَهُ اسْتَبَحَونْ إِحْمَرَجَمَرَ اِحْمَرَادَا نَهُو
مُخْمَرَ وَاحْمَرَ مُنْجَمَرَ اِحْمَرَ اَنْقَذَ الْمُخْمَرَ لَمْ يُخْمَرَ لَمْ يُخْمَرَ لَمْ يُخْمَرَ
لَمْ يُخْمَرَ لَا يُخْمَرَ لَا يُخْمَرَ لَيُخْمَرَ لَيُخْمَرَ لَيُخْمَرَ اَلْامْرُ مِنْهُ
اِحْمَرَ اِحْمَرَ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا تُخْمَرَ لَا تُخْمَرَ لَا تُخْمَرَ لَا تُخْمَرَ
وَالظَّرَفُ مِنْهُ مُخْمَرَ مُخْمَرَةٌ اِنْ اِحْمَرَدَ اَصْلَ اِحْمَرَ اَرْبَوْ اِحْمَرَ اَكْمَ مُصْدَرُ
بِوْدَحَوْنَ خَوَاسِنَدَ كَهُمْ مُصْدَرُ رَافِعَلَ ماضِي مَعْلُومَ سَازَنَدَ كَسْرَهُمْ رَا
بِفَتَهَ كَرَذَنَدَ الفَ وَتَنَوِينَ مُصْدَرُهِيَ رَاهِدَتَ كَرَذَنَدَ اِحْمَرَ اَكْشَتَ اِحْمَرَ
شَدَ اِحْمَرَهَ اِحْمَرَهَ اِحْمَرَهَ وَ اِحْمَرَهَ اَسْتَ اِحْمَرَهَ تَيَا اِحْمَرَهَ تَيَا
اِحْمَرَهَ تَيَا اِحْمَرَهَ تَيَا اِحْمَرَهَ تَيَا اِحْمَرَهَ تَيَا اِحْمَرَهَ تَيَا اِحْمَرَهَ تَيَا
اِحْمَرَهَ تَيَا بَعْدَهَ درَ اِحْمَرَهَ زَ اِحْمَرَهَ كَهَ اِحْمَرَهَ زَ وَ اِحْمَرَهَ زَ دَوْهَرَ
اَزْكَيَهُنْ بِهِمْ آمَنَدَ سَرَدَ وَتَحْرِكَ وَاينَ جَيَنَ شَعْلَ بُودَ حَرَكَتَ اوَلَى اَلْذَنْعَتَهَ
بعْدَهَ اوَلَ ماَكَنَ تَيَا تَحْرِكَ اوَلَ رَاهِ ثَانَيَ اَدْغَامَ كَرَذَنَدَ درَ باَقَيَهُنَّ

چیزی نگردد از جهت فوت شدن شرط ادغام و هر کس ثانی تازه اینکه باید هم را
 با هم رود اینکه رست اینکه سرتاگشند اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را
 مجموعه هزار اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را
 اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را اینکه را
 اینکه را اینکه را اصل اینکه بود اینکه فعل پاسی معلوم بود چون خواستند که
 اینکه را نایخنده در اصل اینکه را اصلش که اصلش اینکه بود همراه پاسی
 فعل پاسی معلوم را اخراج کردند بسوی اصلش که اصلش اینکه بود همراه پاسی
 را حذف کردند یک حرف از حروف آیین مفتوحه در او اش در آوردن ما قبل
 آخر را حرکت کسره دادند و را خوش اعاب قلی در آوردن تا از اینکه گشت
 یخنده شد نیخنده نیخنده را این نیخنده دن نیخنده را این نیخنده را این نیخنده را
 نیخنده را این نیخنده را دن نیخنده بیان نیخنده را این نیخنده را این نیخنده را
 بعده دو حرف از یک غبس بهم آمدند هر دو مشک و این چنین شیوه بود
 حرکت اولی را نداخته بعده اول ساکن ثانی تحرک اول را داشت اینی
 ادغام کردند بغیر از جمعی مونث از جهت فوت شدن شرط ادغام و هر
 تحرک ثانی تازه نیخنده این نیخنده شد نیخنده این نیخنده دن نیخنده
 نیخنده این نیخنده را نیخنده نیخنده این نیخنده دن نیخنده دن نیخنده
 نیخنده شد نیخنده نیخنده در اصل نیخنده بود نیخنده فعل مضارع معلوم بود چون خواستند
 که فعل مضارع معلوم را اسم فاعل ساز و رد کردند بسوی اصلش که اصلش

تیمّر ز پود حرف مضارع است را حذف کردند بد عرض نیم ضمومه در او لش در
 آوروند در آخر شنوند سکن از براوی علامت این میت در آوروند تا از تیمّر ز
 گشت تیمّر ز شد تیمّر ز تیمّر ز این تیمّر ز دن تیمّر ز تیمّر ز تیمّر ز
 تیمّر ز ات بعد دو حرف از یک جنس بهم آمدند این تیمّر ز تیمّر ز این تیمّر ز دن
 تیمّر ز تیمّر ز تیمّر ز ات این تیمّر ز در اصل این تیمّر ز بود این تیمّر ز فعل ماضی
 معلوم بود چون خواستند که فعل ماضی طور افعل ماضی مجہول سازند
 روکردند بسوی اصلش که اصلش این تیمّر ز بود حرف اول ثالث را حرکت
 نمودند با قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از این تیمّر ز گشت این تیمّر ز شد
 این تیمّر ز
 این تیمّر ز تاد و حرف از یک جنس بهم آمدند هر دو متّحک و این چنین یقینی بود
 حرکت اولی را اندان خشند بعد اول ساکن ثانی متّحک اول را در شانی
 اند غام کردند در باقی صیغهای پیشی نگردند از جهت فوت شدن شرط
 اند خام دهند و تیمّر ز شانی تا از این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز
 گشتند این تیمّر ز
 این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز
 این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز این تیمّر ز

بسوئی اصلش که اصلش تجھی باشد و حرف اول را حرکت نموده دادند ماقبل آخر را حرکت نموده دادند تا زیمیر را شد تجھی می تجھی را آن تجھی را و دیگر بعده دو حرف از یک جنس بهم آمدند هر دو متاخر و این جنبین لفظی بود حرکت اولی را اند اختنید بعد از اول ساکن ثانی متاخر اولی دو ثانی اذفام کردند بغیر از جمعی معنوی از جهت فوت شدن شرط اذفام دهند تحرک ثانی تا زیمیر را می تجھی را آن تجھی را و دیگر شدند تجھی تجھی آن تجھی را و دیگر شدند تجھی تجھی آن تجھی را و دیگر شدند تجھی در اصل تجھی بود تجھی فعل مضارع بجهول بود اخیر دادند کردند بسوئی اصلش که اصلش تجھی را بود و حرف مضارع اذفایت را اذفت کردند بعض ایم مضمومه در اویش در آور دند در آخترش تنوین نمکن از برآییه صلامت ایمیت در آور دند تا زیمیر را شد تجھی را و دیگر شد بعد دو حرف از یک جنس بهم آمدند هر دو متاخر کردند تجھی شدند تجھی آن تجھی را و دیگر شدند تجھی تا زیمیر را آن تجھی است آن تجھی آن تجھی آن تجھی آن تجھی در اصل تجھی تجھی تجھی تجھی بودند پون آن شرطیت شکلی که جازمه معلومه در اول ایشان در آور دند آخراشان لا جرم کردند اخیر بعده اتفاقاً اسکنین شد میان دو براوی اولی که ساکن شده بود از جهت اذفام ای ثانی از جهت جرم پی بعض صرفیان ای ثانی را حرکت کسره میدهنند لان الساکن اذا حرکت میگردد بالکسر بعض صرفیان ای ثانی را فهم از جهت

نیکار احمدیه اینه مختار و احمدور نیکار احمدیه از افاده محاس
لهم نیکار لهم نیکار لهم نیکار کلم نیکار لای نیکار لای نیکار لئن نیکار
لئن نیکار لئن نیکار لئن نیکار لئن نیکار لئن نیکار لئن نیکار لئن نیکار
عنده لای نیکار لای نیکار دو لای نیکار لای نیکار دو لای نیکار دو لای نیکار
احمدیه اصل احمدیه ارباب احمدیه اسکم مصدر ربو و چون خواستند که
اسکم مصدر را فعل پاضی علوم سازند کسره میم را بفتح بدل کردند الف
شنبین مصدر ری را خذت کردند تا احمدیه از گشت احمدیه شد بعده یا میکن
ما قبلش مفتوح آن یارا به الف بدل کردند تا احمدیه را گشت احمدیه شد
احمدیه احمدیه را اخیر بر طبقه احمدیه احمدیه این باب قیاس است باب
دیم از فعل صحیح ثلاثی مزید فیه بروزن استفعان یستفعیل استیقناه
آنده است یکچون استخراج یستخراج استخراج احتماً فهو مستخرج جه
و استخراج یستخراج استخراج احتماداً مستخرج لئن استخراج لئن استخراج
لئن استخراج لا یستخراج لک استخراج لئن استخراج لئن استخراج بستخراج
بستخراج الا مر منه استخراج والنهی عنه لاستخراج لاستخراج
والظرف منه مستخراج مستخراج این باب بر اجمعی قیاس می باشد
باب یازدهم از فعل صحیح ثلاثی مزید فیه که بروزن انتقال یتفویل
رافعه آن آنده است یکچون اجلو ز تخلیل و اجلو از افهو مخلوش

وَأَجْلُوزِ مُجْلُوزِ أَجْلُوَسَرَاً أَفْدَانِ مُجْلُونَ وَلَمْ يَجْلُوزِ لَمْ يَجْلُوزِ لَا يَجْلُوزِ
 لَا يَجْلُوزِ لَكَنْ يَجْلُوزِ لَكَنْ يَجْلُوزِ لَكَنْ يَجْلُوزِ لَكَنْ يَجْلُوزِ لَكَنْ يَجْلُوزِ
 وَالنَّهِيَ عنكَ الْجَلُوزِ لَكَنْ يَجْلُوزِ الظَّرْفِ مِنْ يَجْلُوزِ مُجْلُوزَ إِنْ
 بَابِ دَوَازِ وَهُمْ اَفْعَلُ صَحْبٍ شَلَاثِيَّ نَزِيفِيهِ بِرْ زَنِ اَغْوَى عَلَى يَقْعُدِ عَلَى
 اِقْتِيعَالَ آمِدَهُ اَسْتَهْجُونِ اِعْشُوشِبِ لَيَعْشُوشِبِ اِعْشِيشَايَا
 فَهُوَ مُعْشُوشِبِ اِعْشُوشِبِ لَيَعْشُوشِبِ اِعْشِيشَايَا اَفْدَانِ مُعْشُوشِبِ
 لَمْ لَيَعْشُوشِبِ لَمْ لَيَعْشُوشِبِ لَكَنْ لَيَعْشُوشِبِ لَيَعْشُوشِبِ لَيَعْشُوشِبِ
 لَكَنْ لَيَعْشُوشِبِ لَكَنْ لَيَعْشُوشِبِ لَيَعْشُوشِبِ لَيَعْشُوشِبِ
 الْاَمِرِهِ اِعْشُوشِبِ وَالنَّهِيَ عنكَ لَا تَعْشُوشِبِ كَلَا
 لَعْشُوشِبِ وَالظَّرْفِ مِنْهُ مُعْشُوشِبِ هُمْعُشُوشِبَانِ اِعْشِيشَايَا
 دَرَاصِلِ اِعْشِيشَايَا بُو دَوَاسِكَنِ مَاقِبْلِشِ مَكْسُورَانِ فَأَوْ رَاسِيَ بَدِيلِ
 كَرْ دَنْدَارِ اِعْشُوشَايَا كَشْتِ اِعْشِيشَايَا شِدِ اِعْشُوشِبِ دَهْلِ اِفْتِيشَايَا
 بُو دَاعْشِيشَايَا اَسْمَ مَصْدَرِ بُو دَحُونِ خَوَسْتَنْدَكِ اَسْمَ مَصْدَرِ اَفْعَلِ هَنِي
 مَعْوَمِ سَازِنَدِرِ كَرْ دَنْدَلِسُويِّ مَلِشِ كَرْ مَلِشِ اِعْشُوشَايَا بُو دَكْسَرِهِشِينِ رَا
 بَقْتَهِ بَدِيلِ كَرْ دَنْدَلِفِ تَنْزِينِ مَصْدَرِيِّ رَاهْدَفِ كَرْ دَنْدَهِ تَازِ اِعْشُوشَايَا
 كَشْتِ اِعْشُوشِبِ شَدِ اِعْشُوشِبِ اِعْشُوشِبَا اِعْشُوشِبُوا اَخْ
 بَدِيلِ اَفْعَلِ صَحْبِ رَبَاعِيِّ مَجْرِدِ بَيكِ بَابِ مَشْهُورَ آمِدَهُ اَسْتَبِرْ زَنِ تَعْلَى يَقْعُدِ

نَعْلَةٌ وَفَعْلَةٌ آمِدَهُ أَسْتَهْمُونَ دَحْرَجَ يَدَهُ حِجَّهُ دَحْرَجَهُ وَدَحْرَجَهُ
 فَهُوَ مَدَهُ حِجَّهُ وَدَهُ حِجَّهُ يَدَهُ حِجَّهُ دَحْرَجَهُ وَدَحْرَجَهُ اَجَادَهُ الْمَدَهُ نَاجَهُ
 لَمْ يَهُ حِجَّهُ لَمْ يَدَهُ حِجَّهُ لَا يَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْدَهُ حِجَّهُ لَكَيْدَهُ حِجَّهُ لَكَيْدَهُ حِجَّهُ لَكَيْدَهُ حِجَّهُ
 لَأَدَهُ حِجَّهُ الظَّرْفُ مَنْهُ مَدَهُ حِجَّهُ مَدَهُ حِجَّهُ جَانَ دَهُرَجَ درَاصَل
 دَهُرَجَابُودَهُ حِرَاجَابُودَهُ اَسْمَ مَصْدَرِ بُودَهُ كَسْرَهُ دَالَ رَافِعَهُ بَدَلَ كَرَذَنَهُ الْفُ
 قَنْوَنَ مَصْدَرِي رَاهَنَفَ كَرَذَنَهُ تَازَهُ حِرَاجَابُوكَشَتَ دَهُرَجَ شَدَهُ حِجَّهُ دَهُجَهُ
 دَهُجُوكَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ دَهُجَهُ
 بِرَبَابِ قَيَاسِ سَتَ بِلَانِكَهُ فَعَلَ صَبِيجَ رِبَاعِي مَزِيدَ فَيَهُ بِرَسَهُ بَابَ اَزَرَوَهُ اَعَلَالَ
 آمِدَهُ أَسْتَهْمُونَ اَفَلَ صَبِيجَ رِبَاعِي مَزِيدَ فَيَهُ بِرَوْنَكَ تَفَعَّلَهُ
 يَتَفَعَّلُ تَفَعَّلَهُ آمِدَهُ أَسْتَهْمُونَ تَدَهُ حِجَّهُ يَتَدَهُ حِجَّهُ تَدَهُ حِجَّهُ دَهُ
 فَهُوَ مَتَدَهُ حِجَّهُ قَدَهُ حِجَّهُ يَتَدَهُ حِجَّهُ تَدَهُ حِجَّهُ اَمَدَهُ الْمَتَدَهُ حِجَّهُ
 لَمَيَتَدَهُ حِجَّهُ لَمَيَتَدَهُ حِجَّهُ - - - - - لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ
 لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ
 لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ لَكَيْتَدَهُ حِجَّهُ
 بَدَلَ كَرَذَنَهُ - - - قَنْوَنَ مَصْدَرِي رَاهَنَفَ كَرَذَنَهُ تَازَهُ حِرَاجَابُوكَشَتَ

تدریج شدند خرید خرچات دختر بیوای خبر بایل فعل قیاس است
باب دوم از فعل صحیح ریاضی که بوزن افعانی لیغنانی افعانی است
آنده است که چون اخرین یکم یعنی نخست احتمالاً اهمیت بیشتر دارد
لیکن بیکم احتمالاً افاده ای محدود نخواهد شد و شدت آن
لایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم
ولایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم
ولایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم ایکن بیکم

وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا تَحْرِمُ لَا تَحْرِمُ وَالظَّرْفُ مِنْكُمْ بَحْرُمُ وَبَحْرُمُ بَحْرَانٍ
اَيْنَ بَابٌ بِرَسْتِ قَبَالٍ اَزْرَقُ اَعْلَالٍ قَائِمٌ بَابُكُمْ اَذْعَلٌ سَبِيعٌ بَابُكُمْ مَزِيدٌ فِيهِ
بِرْ وَنَكْ اِنْعَلَلَنْ يَقْعِدُنْ اِنْعِلَلَلَلَّادَمَهُ اَسْتَكْجُونْ اِقْشَعَرَلَيْقَسْعِرَلَتْشَعَرَلَدَهُ
فَهُوَ مُقْشَعَرَلَدَ اِقْشَعَرَلَيْقَسْعِرَلَسَارَلَادَكَ مُقْشَعَرَلَدَ لَمَّهُ
يَقْشَعَرَلَهُمَّ يَقْشَعَرَلَهُمَّ مُقْشَعَرَلَهُمَّ مُقْشَعَرَلَهُمَّ لَهُمَّ يَقْشَعَرَلَهُمَّ لَهُمَّ يَقْشَعَرَلَهُمَّ
لَهُمَّ يَقْشَعَرَلَهُمَّ كَنْ يَقْشَعَرَلَهُمَّ لَهُمَّ يَقْشَعَرَلَهُمَّ لَهُمَّ يَقْشَعَرَلَهُمَّ لَهُمَّ يَقْشَعَرَلَهُمَّ
الاَمْرُ مِنْهُ اِقْشَعَرَلَهُمَّ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا تَقْشَعَرَلَهُمَّ لَا تَقْشَعَرَلَهُمَّ
لَا تَقْشَعَرَلَهُمَّ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مُقْشَعَرَلَهُمَّ مُقْشَعَرَلَهُمَّ

اَقْسَعَهُ مِنْ اَقْسَعَهُ مِنْ تَمَّا اَقْسَعَهُ دُونَ اَقْسَعَهُ مِنْ اَقْسَعَهُ مِنْ تَمَّا
 بَعْدَهُ دُر اَقْسَعَهُ اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ سَيَا دُورَفَ
 از یک بُنْسِ بِهِمْ آبَدَندَهَرَدَوَتَحْرَكَ این چنین تَقْلِيلَ بُو وَحْكَتَ اوَلى رَأْقَلَ كَرَذَنْبَهَا
 قَبْلَ دَادَنْدَ بَعْدَهُ اوَلَ سَاكِنَ شَانِي تَحْرَكَ اوَلَ دَرَشَانِ اوَغَامَ كَرَذَنَدَوَرَبَاتِي
 صِيَغَهَا پَنْزِي نَكَرَذَنَازَ جَهَتَ فَوَتَ شَدَنَ شَطَرَ اوَغَامَ وَتَحْرَكَ شَانِي تَا اَذَ
 اَقْسَعَهُ اَقْسَعَهُ اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ اَقْسَعَهُ
 رَا اَقْسَعَهُ رَا اَقْسَعَهُ اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ مَجْهُو عَهْدَهَا مَيْ باَشَدَ اَقْسَعَهُ اَقْسَعَهُ تَا
 اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا
 اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا اَقْسَعَهُ تَا
 اَقْسَعَهُ دَرَ اَقْسَعَهُ بُو دَر اَقْسَعَهُ فَعَلَ ماَضِي عَلَمَ بُو دَجَونَ خَواستَنَدَ كَ
 فَعَلَ ماَضِي مَعْلُومَ رَأْفَعَنَ مَصَارِعَ مَعْلُومَ سَازَنَدَرَوَكَرَذَنَدَسَوْمَيْ اَصْلَشَكَهَ
 اَصْلَشَ اَقْسَعَهُ بُو دَبَرَهَ ماَضِي رَأْخَذَفَ كَرَذَنَدَسَيْ يَكَ حَرَفَ اَزَحَرَوَهَ
 اَيْمَنَ مَفْتُوحَهَ دَرَالِشَ دَدَ اوَرَنْجَهَ اَقْلَمَ اَنَّهَ حَرَكَتَ كَسَهَ دَادَنَدَ اَخْرَشَ اَعْرَابَ
 فَرَقَيَ دَرَآوَنَدَنَهَا اَزَ اَقْسَعَهُ رَگَشَتَ يَقْسَعَهُ رَسَدَ يَقْسَعَهُ رَسَدَ يَقْسَعَهُ رَهَانَ يَقْسَعَهُ رَهَانَ
 لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ
 لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ لَقْسَعَهُ رَهَانَ
 دَوَحَرَتَ اَزَيْكَ بُنْسِ بِهِمْ آبَدَندَهَرَدَوَتَحْرَكَ اين چنین تَقْلِيلَ بُو وَحْكَتَ اوَلى

رانقل گردنده با قبل زاده بعده اول ساکن شانی متوجه اول را زنده ایشان را نهاد
 کردند بخراز جمی مونت ارجمند نوت شدن شرط اد عالم و متوجه شانی ما ز
 پیش از تغییر از گشته نیفیش این از گشته نیفیش این تغییر از تغییر از
 تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از
 تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از تغییر از
 قدر فرق اندک موجود است که حرکت اندخته شود با قبل داده شود و در باب
 افعال که عبارت از احرار تجیه است حرکت با قبل داده شده اندک از
 برای مثال شش باب شهور آمد است باب اول امثال اوی قیاس
 بر ضرب پیش بست بر فذن فعل یافعل فعل فعله اندک بخوبی داد
 یکید و داد
 بخوبی داد و داد
 منه مدد و النهی عنه لایعد لا وعد لایعد لایعد لایعد لایعد لایعد لایعد لایعد
 و متعاد و اجمع منهما اواعده و مواعده دافع اتفاضل منه اواعده و داده
 فالمونت سر و عنای ولجم منهما اواعده و مواعده دافع اتفاضل منه اواعده
 بود کسر ببردا و نقل بود آن را اندخته بعده التقا الساکنین شدمیان و اوین
 داد و راهنم کردند حرکت معلق شان بالبعد داده تا از داده گشت و داده شد
 و داده
 خوانی نیال خفت و بخود رانی از اشتبه شانی ساکن حرکت نکرد و از زیرین همی مدت

تا از وعده گشت و قدر شد و عده و عده او عده دا و عده شو و عده لایه
 و عده دت و عده تما و عده لئه و عده دت و عده تما و عده تی و عده دت
 و عده نا بعده در و عده دت و عده تما و عده دم و عده دت و عده تما و عده تی
 و عده دال و تابیم آمدند هر دوراباهم قرب مخرج بود دال راتاکر و ندا و ای
 از خام کر و ندا تا از و عده تا از گشته دت و عت و عتما و عتم و عمت و عتما
 و عتم و عتم و عتم شدند در باقی صیغهای پیزی نکردند مجموعه ا و عده ا و عده ا
 و عده دا و عده دت و عده تا و عده دت و عت و عتما و عتم و عمت
 و عتما و عتم و عتم و عتم دناید در اصل و هد بود و هد فعل نهی
 معلوم بود اخیر یو عده شد یو عید یو عد این یو عده دن یو عد تر عده این
 یو عده دن یو عد تر عده این یو عد دن یو عد دن یو عد دن یو عد دن
 آو عده یو عد بعد ده در یو عده دا واقع شد میان یا مفتوحه و کسره
 لازمی داین چنین یقیل بود و او را حذف کرند در باقی صیغهای نیز حذف
 کرند طروا للباب تا از یو عده یو عد این اخیز گشته یعید یعده این یعده دن
 یعده یعده این یعده دن یعده این یعده دن یعده دن یعده این یعده این
 یعده دن آیعده یعده شدند و آیعده در اصل یعده بود یعده فعل مضارع
 معلوم بود چون خواستند ک فعل مضارع معلوم را اسم فاعل سازند و کرند
 بسوی ایش ک مثلش یو عده بود حرف مضارع است را حذف کرند ثانی ساکن را

حرکت فتحه دادند اخوازها عد شد و اعد اران و اعد فن و اعد آه
 و اعد تان و اعد آت و عده ه و عاد و عد او اعد او لعده او لعده
 میں و اعد الى معد قیاس است ا و اعد جمع تکییر و اعد ه است
 و اعد ه اسم واحده مونش بود چون خواستند که اسم واحده مونش باشند
 سازند حرف اول بر حالت خود باقی گذاشتند ثانی که قابل حرکت نبود آن را
 بابا و مفتوحه بدل کردند سوم جا الف از براي علامت جمیع تکییر در آوردن
 و داعده شد بعد اجتماع واوین شد در اول کلمه این چنین تعییل بود و اوی را
 بهزه مفتوحه بدل کردند تا از دو اهدگشت آد اعد شد او لعده او لعده هر فو
 مصغران و اعد و اعد ه است و اعد و اعد ه هر دو ایکی بکران بودند
 چون خواستند که ایکی بکران را ایکی مصغران سازند حرف اول را حرکت فتحه
 دادند ثانی که قابل حرکت نبود آن را با با و مفتوحه بدل کردند سوم جایا از براي علامت
 الصغیر در آوردن و لعده و لعده شدند بعد اجتماع واوین شد بله
 کلمه این چنین تعییل بود و اوی را بهزه بدل کردند تا از و لعده و لعده
 گشتند او لعده او لعده شدند و عد در اصل و قد بود و عد فعل باضی علوم
 بود چون خواستند که فعل باضی علوم افعال باضی بچوپل سما زند حرف اول را
 حرکت فتحه داد ما قبل آخر را حرکت کسره دادند تا از و عد گشت و گشت
 تو عد و عد او عد و عد تا او عد داد میشد و میشد داشتم و داشتم

دعیت و عتماً و هنّ دعیت و عدّ نایو مه در اصل یو بود یعنی فعل
 مضارع معلوم بود چون خواستند که فعل مضارع معلوم افعال مضارع مجهول
 سازند رده گردند بسوی صلش که صلش یو عدّ بود حرف اول را حرکت نمود
 دادند ما قبل آخراً حرکت قتل دادند تا از یو عدّ گشت یو عدّ شد یو عدّ یو عدّ دادن
 یو عدّ دادن تو عدّ تو عدّ دادن یو عدّ تو عدّ تو عدّ دادن تو عدّ دادن
 تو عدّ دین تو عدّ دین تو عدّ دادن تو عدّ تو عدّ تو عدّ تو عدّ دادن
 یو عدّ فعل مضارع مجهول بود اخراج موعود شد موعود مه معنی دادن هم مودود دادن
 هم مودود دادن مودود دادن مودود دادن مودود دادن مودود دادن مودود دادن
 لکم یعنی لکم تعلّم اعدّ لکم تعلّم اعدّ در اصل یعنی تعلّم اهدّ لکم بودند پیون مجازه
 مجدد علمه در اول ایشان داد آورند اخراج فرق ندارند تقدّم در اصل یعنی بود لعنه
 فعل مضارع نحاط معلوم بود چون خواستند که فعل مضارع نحاط معلوم را
 امرها سازند تا که هلا می‌شد استقبال بود آن را ازفای کردند شبانی متوجه شد
 حاجت به هزه و ملی نماند آخوش را وقف کردند اخراج عدّ شد مجهول عدّ اعدّ دادن
 عدّ دادن عدّ دادن عدّ دادن در اصل عدّ بود چون نون تاکید تقلیل
 یا توصل شد بعده التقدیس اسکنین شد میان دال و نون مدغمه علی غیر حده
 چون التقدیس اسکنین علی غیر حده در کلام عرب جائزه بود دال را حرکت
 قتل دادند تا از عدّ گشت عدّ شد و یک فرق ندارند عدّ دادن عدّ دادن

عَدَّتْ عِدَّتْ عِدَّاتْ عِدَّنَاتْ عِدَّنْ عِدَّنْ عِدَّنْ مُوَعِّدَةً فَعَلَ
مُفَارِعٍ مُطْلَقٍ بِنَا كَرَدَ حَرْفٍ مُضَاعِعٍ رَاهَفَ كَرَدَ نَيْلَسْ بِعَوْضٍ أَوْيَمْ مُغْتَرِبٍ
وَرَأْلَشْ دَرَآ وَرَنْدَ مَاقِيلَ آخَرَ رَاهَكَتْ كَسَرَهْ دَادَنْدَ دَرَآ خَرَثَ تَنْوِينَ تَكَنَّ اَزْبَرَائِي
عَلَامَتْ اَسْبَيْتَهْ دَرَآ وَرَنْدَ تَازَ فَعَلَ مُفَارِعٍ مُطْلَقَ لَكَشَتْهْ مُوْقَدَشَهْ مُوْعَدَانَ
مُوْعَدَيْنَ هَرَدَ وَشَنِيَّهْ مُوْعَدَسَتْهْ مُوْعَدَهْ اَسْمَ وَاحَدَبُو دَانْخَهْ مُوْعَدَانَ شَدَدَهْ حَالَتْ
رَفَعَ وَيَامَهْ مُوْعَدَيْنَ شَدَ دَحَالَتْ نَصَبَهْ جَرَمَهْ مُوْعَدَهْ جَمَعَهْ تَكَسِيرَهْ مُوْعَدَسَتْهْ آهَهْ مُوْعَدَهْ
شَدَهْ مُوْعَدَهْ تَكَسِيرَهْ مُوْعَدَسَتْهْ مُوْعَدَهْ اَسْمَ وَاحَدَبُو دَانْخَهْ مُوْعَدَانَ شَدَهْ مُيَعِدَهْ
تَيزَّرَ فَعَلَ مُفَارِعٍ مُطْلَقٍ بِنَا كَرَدَ حَرْفٍ مُضَاعِعٍ رَاهَفَ كَرَدَ نَدَهْ بِعَوْضٍ
اوْيَمْ كَبُورَهْ دَرَآ وَرَنْدَ اَخْرَهْ مُوْعَدَهْ شَدَهْ بِعَوْضَهْ وَأَسَكَنَ تَاَقِيلَشْ
لَكَسَرَ آنَ دَاؤَ اِسْيَا بَدَلَ كَرَدَ نَدَتَازَ مُوْعَدَهْ لَكَشَتْ مُيَعِدَهْ شَدَهْ مُيَعِدَانَ
دَمَتَيَعِدَيْنَ هَرَدَ وَشَنِيَّهْ مُيَعِدَهْ سَتَهْ مُيَعِدَانَ شَدَهْ حَالَتْ رَفَعَ وَيَامَهْ مُيَعِدَيْنَ شَدَهْ
دَحَالَتْ نَصَبَهْ جَرَمَهْ مُيَعِدَهْ جَمَعَهْ تَكَسِيرَهْ مُيَعِدَهْ سَتَهْ مُيَعِدَهْ اَسْمَهْ مَاهِيلَهْ لَهْنَهْ خَاسِتَهْ
كَاسَمَهْ وَاحَدَهْ جَمَعَهْ تَكَسِيرَهْ زَنِدَهْ كَنْدَسَبُويَّهْ صَلَشَ كَرَهْ مُوْعَدَهْ بُو دَكَسَهْ مِيمَهْ لَلْفَقَهَهْ
بَدَلَ كَرَدَ نَدَشَانِي سَاكَنَ رَاتِيَزَ حَرَكَتْ فَتحَهْ دَادَنَسَومَ جَالَفَ اَزْبَرَائِي عَلَامَتْ
جَمَعَهْ تَكَسِيرَهْ دَرَآ وَرَنْدَ حَرْفَهْ كَهْ بَعْدَهْ اَلَفَهْ جَمَعَهْ تَكَسِيرَهْ بُو دَانَهْ بَاهَ حَرَكَتْ كَسَرَهْ دَانَهْ
تَنْوِينَ رَاهَفَ كَرَدَهْ جَهَتَهْ مَنْعَهْ عَرْفَتَهْ مُوْعَدَهْ لَكَشَتْهْ مُواهِدَهْ شَدَهْ مُوْعَدَهْ
تَكَسِيرَهْ مُيَعِدَهْ سَتَهْ مُيَعِدَهْ اَسْمَهْ وَاحَدَبُو دَانْخَهْ زَبَرَيَّهْ صَلَشَ لَهْلَشَ مُوْعَدَهْ

بود حرف اول را حرکت صفحه دادند ثانی ساکن را حرکت فتحه دارند ^{مُوَعِّدًا شِرْقِيًّا}
 میَعْدَانَ مَوَاعِدَ مُوَعِّدَاتَ الْأَلْتَ وَسْطِي بِهِرَاهْ كَبْرِي الْأَخْرَابِ فَرْقِ نَلَارِد
 بَابِ دَوْمِ اِزْمَالِ دَادِيْ قِيَاسِ بَرْ بَابِ ضَرَبِ بَصِيرَتِ هَرْ بَلْسَتِهِ لَقْلَان
 يَغْيِلَ فَعْلًا آمِدَهَا سَتَهْ بَحْوَنَ وَهَمَ يَضْمَنَ وَضَعَافَهُوَ قَافِسَمَ وَرَوْضَةَ
 لَيْلَهُمَ وَضَعَافَذَكَ مَوْضُوعَ لَمْ يَضْمَنَ لَمْ يَوْضَعَ لَمْ يَأْبَضَمَ
 لَنْ يَضْمَنَ لَنْ يَوْضَعَ لَيَضْمَنَ لَيَوْضَعَ لَكَامِرْمَنَهَ ضَمَّ وَالنَّهِيَ عنْهَ لَا
 تَضْمَنَ لَا تَوْضَعَ وَالظَّرْفَتْ مِنْهَ مَوْضِيَّةَ دَكَالَةَ مِنْهَ مَيْضَمَّ وَمَيْضَتَهَ
 دَمَيْضَاءَ دَلْحِيمَ مِنْهَا مَوَاضِعَ وَمَوَاضِيَّهَ وَافْعَلَ الْمَفْضِيلَ مِنْهَهَ
 أَوْضَمَ دَلْمَوْنَثَ مِنْهَ مَوْضِيَّهَ وَبَجْمَعَهَ مِنْهَا أَوْضَمَ دَوْضَمَ يَضْمَنَ دَوْضَمَ
 دَضْمَ بَوْدَضَمَ فَعَلَ ما خَلَقَ مَعْلُومَ بَوْدَچُونَ خَوَسَنَدَهَ فَعَلَ ما خَلَقَ مَعْلُومَ رَافِعَنَ
 سَلْطُونَ سَازَنَدَهَ كَيْحَرَفَنَدَهَ زَحْرَوْنَ آتَنْبَنَ مَفْتوَهَهَ بَاسْكُونَ فَاكَلهَ دَرَالِشَ دَرَأَورَونَدَه
 اَقْبَلَ آخْرَاحْرَكَتَ كَرَهَ دَاوَنَدَهَ لَرَلَخَشَ اَعْرَابَهَ فَسَهَ دَرَأَورَزَهَ تَارَدَضَمَ كَدَنَضَمَ
 خَدَبَعَدَهَ دَهَوَدَعَ شَدَمَيَانَ يَاَيَ مَفْتوَهَهَ كَسَرَلَازَمِيَ وَإِيْجَنْبَنَ شَقِيلَ بَوْدَدَأَوَرَهَ
 مَذَفَ كَرَزَتَهَ اَزَبَوْضِيمَهَ كَشَتَبَيْضِيمَهَ شَدَبَعَدَهَ كَسَرَصَادَهَ رَافَعَهَ بَلَهَ كَرَدَنَزَجَهَتَهَ
 مَجاَوَرَتَ حَلَقَتَهَ تَاهَزَبَيْضِيمَهَ كَشَتَبَيْضِيمَهَ شَدَبَيْضِيمَهَ بَيْضَعَانَ بَيْضَعَونَ لَهَ
 دَيْگَرَهَا لَفَتَهَ مَوْجَدَنَسَتَ بَابِ سَمِ اِزْمَالِ يَاَيَ قِيَاسِ بَرْ بَابِ ضَرَبِ بَصِيرَتِهَ
 ضَرَبَهَ بَهُونَ فَعَلَ يَغْيِلَ فَعْلًا آمِدَهَا سَتَهْ بَحْوَنَ بَسَرَنَ بَيْسَمَنَ لَسَرَنَ اَفْهَوَلَمَيَهَا
 آهَانَ شَنَنَ

وَلَيْسَ يُوْسَرًا يَسِّرَ أَنَّكَ مَيْسُورٌ لَمْ يَيْسِرْ لَمْ يُوْسَرْ كَأَيْسِرٍ كَأَيْسِرٍ
 لَكَنْ بَلَيْسِرَ لَكَنْ يُوْسَرَ لَيْسِرَ لَيْوَسَرَ الْأَمْرُ مِنْهُ الْيُسُرُ وَالْهُنْيُ عنْهُ
 كَأَيْسِرَ كَأَنْوَسَرَ الظَّرْفُ مِنْهُ مَيْسِرَ كَأَكَلَةَ هَذِهِ مَيْسِرَ كَمِيْسِرَةَ وَ
 مَيْسَارَ وَالْجَمْعُ مِنْهُمَا مَيْسُرُ وَمَيْسِيرُ دَافِعُ التَّفْصِيلِ مِنْهُ الْيُسُرُ وَالْمُونْتُ
 مِنْهُ بَلَيْسِرَى الْجَمْعُ مِنْهُمَا أَيْسِرَ وَبَلَيْسِرَى بَابُ بَدْوَنْ أَسْمَ مَفْعُولٍ كَمَ
 قَدْرِي فَرْقٌ دَارَنْدَأَنْكَمَ مَيْسُورُ وَرَهْلَيْسَرَ بُودَيْسَرَ فَعْلُ مَصْنَاعِ مَجْهُولٍ
 بُودِحُونْ خَوَاسْتَنْدَكَهَ فَعْلُ مَصْنَاعِ مَجْهُولٍ رَأْسَمَفْعُولٍ سَازْنَدَرَ وَكَرَنْدَبُويِيِّشَ
 كَهَمْلَشَ بَلَيْسِرَ بُودِحُوفُرْ مَصْنَاعَتِ رَاحْدَنْ كَرَنْدَبِ عَوْضَنْ اُوْيِمَ مَفْوَضَهَ درَ
 اوْشَ درَأَورْزَدَانْ مَيْسُورُ شَدَ بَابَ چَهَارَمَ ثَالَ وَادِي تِيَاسَ بَرَّلَمَ عَلَمَ عَلَمَ عَلَمَ
 آمَدَهَ لَاسْتَ چَونَ دَحِيلَ يُوْجَلُ وَجَلَ الْأَجْلُ تَرْسِدَنْ فَهُوَ وَاجْلَ دُوْجَلَ
 يُوْجَلَ وَخَلَأَهَذَالْ مَوْجُولَ لَمَ يُوْجَلَ كَمَ يُوْجَلَ كَمَ يُوْجَلَ كَأَيْجَلَ لَأَ
 يُوْجَلَ لَكَنْ يُوْجَلَ لَكَنْ يُوْجَلَ لَيْوَجَلَ لَيْوَجَلَ الْأَمْرُ مِنْهُ
 أَيْجَلَ وَالْهُنْيُ عنْهُ كَأَتَوْجَلَ كَأَتَوْجَلَ الظَّرْفُ مِنْهُ مَوْجَلَ
 وَكَأَكَلَةَ مَنْهُ مَيْجَلَ وَمَيْجَدَهَ وَسِيْجَهَا لَ " وَالْجَمْعُ مِنْهُمَا مَوْجَلَ
 وَمَوْجَهَلَ دَافِعُ التَّفْصِيلِ مِنْهُ أَوْجَلَ وَالْمُونْتُ بَيْنَهُ وَالْجَمْعُ مِنْهُمَا أَوْجَلَ
 وَجَلَ بَابُ بَحْمَ ازْمَالَ وَادِي تِيَاسَ بَرَّجَبَ تَجَسِّبَ حَسَّاً أَمَسْتَ چَوَ
 دُرِيمَ يَرِيمَ دُرِمَ الدِّمَ المَيَدَنْ فَهُوَ دِرِيمَ دُورِيمَ يُوْرَمَ وَرَمَّا مَاهَدَالْ دَمَوْرُومَ

لَمْ يُؤْمِنْ لَعَمْ لَيُؤْرَمْ لَا يُؤْرَمْ لَكَنْ يُؤْرَمْ لَيُؤْرَمْ لَيُؤْرَمْ الْأَمْر
 مِنْهُ يُؤْرَمْ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا يُؤْرَمْ لَا يُؤْرَمْ الظَّرْفُ مِنْهُ مَوْرِمْ وَالْأَلْهَةُ مِنْهُ مَقْتَلٌ
 وَمَيْرَمْ وَمَيْرَمْ وَالْجَمْعُ مِنْهُمَا مَوَارِمْ وَمَوَادِيْمْ فَإِنْ قَعْدَلَنْ تَفْضِيلُ مِنْهُ
 أَوْرَمْ دَالْمَوْنَثُ مِنْهُ دَرْمَى وَالْجَمْعُ مِنْهُمَا آدَارِمْ وَرُورَمْ بَابُ شَشَمْ إِذْنَالِ
 وَادِيَ قِيَاسُ بَرْشَمَاتِ تَسْبِحَتْ شَسْ فَآمَدَهُ اسْتَجَونَ وَسَمْ يُوْسَمْ دَمَسْ
 الْوَسْمُ دَلْغُ نَهَادُونَ فَهُوَ وَسِيمْ لَمْ يُوْسَمْ كَا يُوْسَمْ لَكَنْ يُوْسَمْ لَيُوْسَمْ
 الْأَمْرُ مِنْهُ أَوْسَمْ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا يُوْسَمْ الظَّرْفُ مِنْهُ مَوْسِيمْ
 وَالْجَمْعُ مِنْهُمَا مَوَسِيمْ دَافَعَ تَفْضِيلُ مَخْنَادُسَمْ دَلْمَوْنَثُ مَهْنَدُسَمْ دَعْتُ
 الْجَمْعُ مِنْهُمَا آوَسِيمْ وَسَمْ مَوْسِيمْ رَازْ قَعْدَلَنْ مَضَارِعُ مَطْلَقُ بَنَا كَرْدَنْ جَرْنَ مَغَانِيَ
 رَاحْدَفُ كَرْدَنْدَجَانِيَّهُ أَوْمِمْ مَفْتوَحَهُ دَرَأَوْرَنَدَمَاقِيلَ آخَرَ رَاحِكَتُ كَسْرَوَادَنْدَزِيرَا
 كَرْظَرُ ازْمَالَ كَسُورَاسَتْ مَطْلَقَنَا التَّابَسْ نَيَادِيَ بُوزَنْ فَوَعَنْ مَشْلَجَوْرَبَ عَنْهُ
 زِيَادَهُ الْوَاوُواصَالَهُ لَيْمَ دَرَآخَرِشْ تَنْوِينْ تَمْكَنْ ازْبَلَيَّهُ عَلَامَهُ اسْمَيَّهُ أَوْرَنَدَ
 تَا زَ قَعْدَلَنْ مَضَارِعُ مَطْلَقُ كَشَتْ مَوْسِيمْ شَدَّ بَانَكَهُ اجَوفُ بَرْسَ بَانِيَ شَهُورَ آمَهَهُ
 اسْتَبَابُ اولَ ازْبَوْتَ وَادِيَ قِيَاسُ بَرْنَصَرَتْ تَنْصَرَتْ تَصَلَّهُ آمَهَهُ اسْتَ
 بَهْجَونَ قَالَ يَقُولُ قَوْلَأَفْهَمَهُ قَائِلَهُ دِقَيلَ يَقَالُ لَفْقَوْلَأَهَنَدَهُ مَقْتُولَ لَمْ يَقُلُّ
 لَمْ يَقُلُّ لَا يَقُلُّ لَا يَقُلُّ لَكَنْ يَقُولَ لَكَنْ يَقَالَ يَقُلُّ لَيَقُلُّ لَيَقُلُّ لَا أَمْرُ مِنْهُ
 تَلُّ وَالنَّهِيُّ عَنْهُ لَا تَنْقُلُ لَا تَنْقُلُ وَالظَّرْفُ مِنْهُ مَقَالَهُ وَالْأَلْهَةُ مِنْهَا مَقْتَلَهُ

و میغوله و مقوال والجمع منها مقايل و مقابيل و افعال المقصيل منه
 اقول والموئل منه قولي والجمع منها أقايل موقول قال درصل قولا
 بود قوملا اسم مصدر بود چون خواستند که اسم مصدر رافع باضي علوم سازند
 حرف اول و ثالث مفتوح بر فتح خود باقی گذاشتند تا لی ساکن را حرکت فتح داد
 توین مصدری را حذف کردند تا از قول گشت قول شد قول قوکا قوکو لو
 قول قول قاتا قو لون قول قول قاتا قول قول قول قول
 قول قول لانا بعده در قول قوكا قو لجه ولت قول کناد او شرک اقبالش
 مفتوح آن وا در بآلف بدل کردند تا از قول قو لا قو لو اقو لت
 قول لانا گشته قال قاكا قالوا اذا الکت فالکناشدند و در قول لون قول
 قول لانا قول قول قول لانا قول لان قول لت قول لانا او شرک اقبالش
 مفتوح آن وا در بآلف بدل کردند بعده التقا، السائين شد میان بآلف و
 لام بآلف را حذف کردند تا از قول لان الم گشته قلنی قلبت قلبت قلبت قلبت
لهم لام لام لام لام
 بعده فتح قاف را بضمہ بدل کردند تا لالت کند بر حدیث و اسنطبلیت از
 قلنی قلبت الم گشته قلنی قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت
 قلبت قلبت الم گشته قلنی قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت
 قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت قلبت
 باضي علوم بود اخز و کردند بسوی اصلش که اصلش قول قال بود قال فعل

از حروف آتیین مفتوحه باشون فا کله و را و لش و رآ و زند ما قبل آخر را حک
 ضمه دا و زند اخ نی قول شد بقول یقون ملائین بقول آن بقول نی قول نی قول
 تقول آن تقول نی قول نی قول آن تقول آن آقوں نقوں بعده واو تحرک
 ما قبلش حرف صحیح ساکن حركت واو رانعل کردند ما قبل دا و زند بعده
 التقار ساکنین شدمیان واو لام در جمعی منش آن واو حذف کردند
 تا از بقول یقول آن بقول آن الی آخره گشتند بقول یقول آن بقول آن
 تقول تقول آن بقلن تقول تقول آن تقول نی قول نی قول آن تقول آن
 آقوں نقول شدم قابل در محل بقول بود بقول فعل مضارع معلوم بود
 چون خواستند که فعل مضارع معلوم را ایم فاعل سازند را کردند بسوی اصلش
 که اصلش بی قول بود حرف مضارع است را حذف کردند ثانی ساکن را حركت فتح
 دا و زند سوم جا الفت از بر لای علامت اسم فاعل در آور زند المقاول شد بعده واو
 سترک ما قبل مفتوح الفت ساکنه واعتبا نیست آن دا و زبه الفت بدل کردند بعده
 التقار ساکنین شدمیان ایغین الفت ثانی را به هر کس و بدل کردند تا از قابل گشت
 ثانی شده ای قابل آن فایل
 فایل فایل فایل فایل فایل فایل فایل فایل فایل فایل فایل فایل فایل
 بر صحیح تیاس می باشد تقول های جمع تکسری قائل است شامل آسم و اند کرید که بود اخ زد
 که بزند بسوی اصلش که اصلش قابل بود حرف اول و ثالث رابع را حركت

فقه دادن الف و مدان را حذف کردند به عوض ادوار آخونش تائی متحرک
 منونه از بر لئے علاجع تکسیر در آور دند بنا از قابل گشت قوایل شد قوایل نیز جمع
 تکسیر فایل است فایل اسم واحد مذکور بود اندر دکر دند بسوی صلش که صلش
 قابل بود حرف اول را حرکت ضمہ دادند ثالث رامشد دساختند حرکت فتح
 دادن الف و مدان را حذف کردند الخ قوایل شد قوایل خود قیاس کنید قوایل
 جمع تکسیر تائیل است قایل است قایل اسم واحده منونه بود چون خواستند
 که اسم واحده منونه راجع تکسیر سازند را دکر دند بسوی همل که صلش فایل
 بود حرف اول را بز حالت خود باقی گذاشتند تا نی که قابل حرکت نبود
 آن را بوا و مفتوحه بدل کر دند سوم جا الف از بر لئے علامت جمع تکسیر در
 آور دند حرف که مابعد از الف جمع تکسیر بود آن را حرکت کسره دادند تا و نوین
 را حذف کردند از جهت صدیت و منع صرف تا از قایل گشت قوایل شد
 بعده او واقع شد بعد از الف زائد و این چنین شیوه بود آن دا و را بهمراه مکسور
 بدل کر دند تا از قوایل گشت قوایل شد قوایل دنویل شد هر دو صغران غلیل
 و قایل است قایل و قایل هر دو اسمی کبران بودند اندر دکر دند بسوی
 صلش که هم ایشان قایل و قایل هر دند حرف اول را حرکت ضمہ دادند
 که قابل حرکت نبود آن را بوا و مفتوحه بدل کر دند سوم جایا از بر لئے علامت
 تصفیر در آور دند حرف که مابعد از یا می تصفیر بود آن را حرکت کسره دادند تا از

قَادِلٌ وَقَادِلَةٌ كَشْتَنَدْ قُوْلَى دَقُوْلَى لَهُ شَدَنْ بَعْدَهُ دَأْوَيَا بَهْمَ آمَنْدَنْ خَسْتَنْ
 حَرْفَ اِيشَان سَاكِنْ بُودَ دَأْوَرَا بَيا بَدَلْ كَرْدَنْ دَيَا اَورَيَا اوْغَامْ كَرْدَنْ تَا ازْ قُوْلَى
 وَ قُوْلَى لَهُ كَشْتَنَدْ قُوْلَى دَقُوْلَى شَدَنْ دَقِيلَ دَرَاصِلْ قَالْ بُودَ فَالْ نَسْ هَبْنِي
 مَعْلُومْ بُودَ الْخَرْدَرْ كَرْدَنْ بَسَوَيْ صَلَشْ كَصَلَشْ قَوَلْ بُودَ حَرْفَ اول رَاحْرَكْتْ ضَمْهَ
 دَادَنْدَنْ قَبْلَ آخِر رَاحْرَكْتْ كَسَرَهَ دَادَنْدَنْ تَا ازْ قُوْلَى كَشْتَ قُوْلَى شَدَقَوَلْ قَوَلَهَا
 قَوِيلَوَا قَوِيلَتْ قَوِيلَنَا قَوِيلَنَ قَوِيلَتْ قَوِيلَنَا قَوِيلَهُمْ قَوِيلَتْ قَوِيلَتْ قَوِيلَهُمْ
 قَوِيلَتْ قَوِيلَتْ قَوِيلَتْ قَوِيلَتْ بَعْدَهُ دَرَقَوَلْ قَوَلَهَا قَوِيلَهُمْ قَوِيلَتْ قَوِيلَتْ كَسَرَهَ
 بَرْ دَأْوَلْ ثَعْيَلَ بُودَ آن رَانْقَلْ كَرْدَنْ بَما قَبْلَ دَادَنْدَنْ بَعْدَهُ سَلَبْ حَرْكَتْ بَقْلَنْ
 بَعْدَ دَأْوَسَاكِنْ ما قَبْلَشْ كَسَورَ آن دَأْوَرَا بَيا بَدَلْ كَرْدَنْ تَا ازْ قُوْلَى قَوَلَهَا قَوِيلَوَا
 قَوِيلَتْ قَوِيلَنَا كَشْتَنَدْ قَبْلَ قَيْلَهَا قَيْلَهَا قَيْلَهَا شَدَنْ بَعْدَهُ دَرَقَوَلْ
 قَوِيلَتْ قَوِيلَنَا قَوِيلَهُمْ قَوِيلَتْ قَوِيلَنَا قَوِيلَهَا قَوِيلَتْ قَوِيلَنَا كَسَرَهَ بَرْ
 دَأْوَلْ ثَعْيَلَ بُودَ آن رَانْدَنْ خَتَنَدْ بَعْدَهُ النَّقَار سَاكِنِينْ شَدَمَيَانْ دَأْوَلَامْ دَأْوَرَا
 حَدَفْ كَرْدَنْ تَا ازْ قُوْلَى قَوِيلَتْ قَوِيلَتْ قَوِيلَهَا كَشْتَنَدْ قَلَنْ قَلَتْ قَلَهَا فَلَهُمْ
 قَلَتْ قَلَهَا قَلَنْ قَلَتْ قَلَنَا شَدَنْ دَيَّقَالْ دَرَاصِلْ بَقَوَلْ بُودَ يَقَوَلْ فَلَنْ
 مَعْنَارَعْ مَعْلُومْ بُودَ الْخَرْدَرْ كَرْدَنْ بَسَوَيْ صَلَشْ كَصَلَشْ بَقَوَلْ بُودَ حَرْفَ اول رَا
 حَرْكَتْ ضَمْهَ دَافَمَهَا قَبْلَهَا خَرْ رَاحْرَكْتْ ضَمْهَ دَادَنْجَهَدَهَ دَأْوَنْ تَحْكَنْ قَبْلَشْ حَرْنِ صَيْحَ سَاكِنْ جَرْكَتْ دَأْوَرَا
 نَقَلْ كَرْدَنْ بَما قَبْلَهَا ذَذَبَعْ دَأْوَسَاكِنْ بَما قَبْلَشْ مَفْتَحْ آن دَأْوَرَا بَاعَتْ بَدَلْ كَرْدَنْ بَعْدَهُ اِقْمَار سَاكِنِينْ بَيَانْ

الـتـ وـ لـام وـ جـمـيـ مـوـنـث الـفـ رـاـحـدـ فـ كـرـدـ نـتـ اـزـ مـقـوـلـ يـقـوـلـ اـنـ گـشـنـهـ
 يـقـالـ يـقـالـ اـنـ يـقـاـلـوـنـ يـقـاـلـ تـقـاـلـ اـنـ يـقـلـنـ تـقـاـلـ تـقـاـلـ اـنـ تـقـاـلـوـنـ تـقـاـلـيـنـ
 تـقـاـلـ اـنـ تـقـلـنـ اـخـالـ تـقـاـلـ شـذـنـ مـقـوـلـ وـ رـهـلـ مـيـكـالـ بـوـدـيـقـالـ فـلـ
 مـصـارـعـ مـجـبـولـ بـوـدـچـونـ خـواـسـنـدـ کـهـ فـلـ مـصـارـعـ مـجـبـولـ رـاـیـمـغـفـولـ سـازـنـدـ
 کـرـدـ بـسـوـیـ مـلـشـ کـهـ مـلـشـ بـیـقـوـلـ بـوـدـ حـرـفـ مـصـارـعـتـ رـاـحـدـ فـ کـرـدـ بـیـ عـوـضـ
 اوـمـیـمـ مـفـتوـحـهـ وـ رـاـوـلـشـ دـرـ آـوـرـ دـنـدـ اـنـ مـقـوـلـ شـدـ بـعـدـهـ وـ اوـ مـتـرـکـ باـقـلـشـ حـرـ
 مـصـحـعـ سـاـکـنـ حـرـکـتـ دـاـوـرـانـقـلـ کـرـدـ بـاـقـلـ دـاـوـنـ بـعـدـهـ التـقـاـرـ سـاـکـنـینـ شـدـ
 مـیـانـ هـرـ دـوـ وـ اوـلـ رـاـحـدـ فـ کـرـدـ تـاـزـ مـقـوـلـ گـشتـ مـقـوـلـ شـدـ مـقـوـلـ
 مـقـوـلـ اـنـ مـقـوـلـوـنـ مـقـوـلـهـ مـقـوـلـنـانـ مـقـوـلـاـتـ مـقـاـیـلـ مـقـیـلـ مـقـیـلـهـ
 مـیـنـ مـقـوـلـ یـلـ مـقـوـلـاـتـ حـالـاتـ ثـلـثـةـ قـیـاسـ سـیـباـشـ دـمـقـایـلـ. جـعـ
 تـکـیرـ مـقـوـلـ دـمـقـوـلـتـ استـ مـقـوـلـ دـمـقـوـلـ هـرـ دـاـیـ وـ حـدـانـ بـوـدـ نـدـ
 چـونـ خـواـسـنـدـ کـهـ اـسـمـیـ وـ حـدـانـ رـاجـعـ تـکـیرـ سـازـنـدـ رـدـ کـرـدـ بـسـوـیـ مـلـشـ کـهـ مـلـشـ بـیـاـ
 مـقـوـلـ دـمـقـوـلـ بـوـدـ حـرـفـ اوـلـ رـاـبـرـ حـالـتـ خـودـ بـاـیـ گـذاـشـتـ اـنـ مـقـادـدـهـ
 شـدـ بـعـدـ دـاـوـ سـاـکـنـ اـقـلـشـ کـسـوـرـاـنـ دـاـوـ رـاـبـیـاـ بـدـلـ کـرـدـ تـاـزـ مـقـادـدـلـ گـشتـ
 مـقـاـیـلـ شـدـ بـعـدـهـ دـاـوـ وـاقـعـ شـدـ بـعـدـاـزـ الـفـ زـاـمـهـ وـ اـیـ جـنـپـیـنـ شـقـیـلـ بـوـدـ آـنـ
 دـاـوـ رـاـبـهـمـزـهـ کـسـوـرـهـ بـدـلـ کـرـدـ تـاـزـ مـقـاـیـلـ گـشتـ مـقـاـیـلـ شـدـ مـقـیـلـ دـمـقـیـلـهـ
 هـرـ دـوـ مـصـفـرـانـ مـقـوـلـ دـمـقـوـلـهـ استـ مـقـوـلـ دـمـقـوـلـ هـرـ دـاـیـ کـمـبـرـ بـوـدـ خـواـ

که اینی کاپریان را آنی صغران سازند و در کربلا بسوی همیشگی داشل یشان هستند
 و مفروضه بودند حرف اول را حرکت محمد دادند از مفهیویون و مفهیویله شدند بدده
 داده اسکن با قبیش مکور آن او را باید کردند تا از مفهیویون و مفهیویله گشت مفهیویل
 و مفهیویله شدند بعد او دیگر هم آمدند ختنین چرف ایشان اسکن بود و او را باید بدل
 کردند تا از مفهیویل و مفهیویله گشتند مفهیل مفهیلیه شدند بعد اجتماع شکل
 یا یات شدند چون اجتماع شکل ایات در کلام عرب بستکره پند اشته یا می
 اول در شانی او غامم کردند شالث را حدت کردند تا از مفهیل مفهیلیه
 گشتند مفهیل و مفهیلیه شدند ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم
 در اصل یک‌تلوں تقویم اخود تقویم اخود چون بودند چون ای شرطیه تشکیلیه جازمه
 معلومه در اول ایشان را قادرند آخر ایشان را جزم کردند و علامه الجزی دستخر
 مفردات صحیح اللام بغير از واحده مؤنثه می‌طیه سقوط حرکت رفعی مفرد شدند
 بعده التقاء اسکنین خدمیان فاء‌ولام دا او را حدت کردند لام تا زیعوی
 تقویم ای تقویم و گشتند ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم ای تعلیم
 ای تقویم
 ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم
 ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم
 ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم ای تقویم

اَنْ يُقَالُوا إِنْ تَقَالَ إِنْ تُقَالُوا إِنْ تَقَالَ إِنْ تَقَالَ لَا شَدَّدَ إِنْ يُقَلَّنَ إِنْ
 يُقَلَّنَ دَرَاصِلَ يُقَلَّنَ تُقَلَّنَ بُودَنْدُونَ إِنْ شَرْطَيْتَ كِيكِيَهْ جَازِمَهْ بِهَوَلَ دَرَ
 دَلَ اِيشَانَ دَرَآوَدَنَدَ آخِرَاثِشَانَ رَاجِزِيَهْ بَكَرَدَنَهْ اِغَرَنَ تُقَلَّنَ إِنْ تُقَلَّنَ
 شَدَّدَنَ مَحْبُودَهْ بَهَا إِنْ يُقَلَّنَ إِنْ يُقَالَهَا إِنْ يُقَالُوا إِنْ تُقَلَّنَ إِنْ تُقَلَّنَ
 إِنْ تُقَلَّنَ إِنْ تُقَالَهَا إِنْ لَقَمَوَا إِنْ تُقَالَهَا إِنْ تُقَلَّنَ إِنْ اَقَلَ
 إِنْ تُقَلَّنَ فَوَاصِبَ فَرَقَ نَدَارَنَدَ قُلَ دَرَاصِلَ تَقْوَهْ بُودَ تَقْوَهْ فَعَلَ مَضَرَعَ
 مَخَاطِبَ مَعْلُومَ بُودَچَونَ خَوَاسِتَنَدَ كَفَعَلَ مَضَارِعَ مَخَاطِبَ مَعْلُومَ رَا اِسْرَاحَاضِرَ
 سَازَنَدَتَاهَكَ عَلَامَتَ اِسْتَقْبَالَ بُودَآنَ رَاهِدَتَ كَرَدَنَدَثَانَيَهْ مَتَحْرَكَ مَانَدَ
 حَاجَتَ بَهْزَهَ دَصِلَيَهْ مَانَدَ آخِرَشَ رَاهِدَتَ كَرَدَنَدَعَلَامَتَهْ لَوْقَيَهْ دَرَآخِرَمَدَرَاتَ
 صَحْبَ الْأَنَامَ بَغِيرَهْ زَوَادِهْ مَوْنَشَهْ مَخَاطِبَهْ سَقْوَطَهْ حَرَكَتَ رَفِعَهْ مَغْرِدَشَهْ نَدَبَعَدَهَ
 اِتَقَادَهْ اِسَاكِينَ شَدَمِيَانَ دَأَوَدَلَامَ دَأَوَدَلَامَ دَأَوَدَلَامَ دَأَوَدَلَامَ دَأَوَدَلَامَ دَأَوَدَلَامَ
 قُلَ شَدَقُوَّهَ لَا قُوَّلُوا اَقُوَّلِيَ قُوَّلَادَهْ مَلَ تَقْوَهَ لَا إِنَ تَقْوَلَوَنَ تَقْوَلِيَنَ تَقْوَهَهَ
 بُودَنَتَاهَكَ عَلَامَتَ اِسْتَقْبَالَ بُودَآنَ رَاهِدَتَ كَرَدَنَدَثَانَيَهْ مَتَحْرَكَ مَانَهَاجَتَ بَهْزَهَ
 دَصِلَيَهْ مَانَدَ آخِرَاثِشَانَ رَاهِدَتَ كَرَدَنَدَعَلَامَتَهْ لَوْقَيَهْ دَرَآخِرَتَشَبَهَهَا دَرَ
 جَمِيعَهْ مَذَكَرَهْ لَمَ دَرَوَاهِهْ مَوْنَشَهْ مَخَاطِبَهْ سَقْوَطَهْ نَوَنَاتَ عَوْضَهْ اِزْحَرَكَتَ رَفِعَهَ
 مَغْرِدَشَهْ نَدَتَاهَ اِزْتَقْرَهَ لَا إِنَ تَقْوَهَ لَا إِنَ تَقْوَلَوَنَ تَقْوَلِيَنَ تَقْوَهَ لَا إِنَ كَشَتَنَدَ قُوَّهَهَ
 قُوَّلُوا اَقُوَّلِيَ قُوَّهَهَ لَا شَدَّدَنَدَ قُلَنَ دَرَاصِلَ تَقْلَنَ بُودَهَهَكَ عَلَامَتَ اِسْتَقْبَالَ بُودَهَهَ

آن را هدفت کردند شانی منخر کار نه از قتل شد مجموعه به افق قوچکاً قوچکاً قوچکاً قوچکاً
 قوچکاً قوچکاً قوچکاً در محل قلچ بود چون نون تاکید شغفیله با متصل شد پس
 التقاء اساکنین شد میان زم و نون تاکید شغفیله علی غیره چون اتفاق داشتین
 علی غیره ده در کلام عرب جائز بود لام را حرکت فتح دادند از جهت تخفیف دنون
 تاکید شغفیله را تیز حرکت فتح دادند و احمد فراز را که در شده بود پس عود نمود تا
 از قلچ گشت قوچکاً شد تشنبه ها و غیره بر اصره این تیار است مجموعه به افق قوچکاً
 قوچکاً قوچکاً قوچکاً قوچکاً قوچکاً قوچکاً خنثیه علی نهاده القياس میباشد
 قوچکاً قوچکاً قوچکاً مقال از غل مقدار مطلق بنا کرد و درین مفارعه
 را هدفت گردند به عرض ادیم مفتوحه باسکون فاکله در اوس در آوردن ماقبل آخر را
 حرکت فتح دادند و آخرين تنوين نمکن از برائی علمات اسمیده را در دندما از فعل مصاعب
 مطلق گشت مقول شد بینه و او متوجه ماقبلش خود صحیح ساکن حرکت داد را
 نقل کرده بمقابل اند چون داد ساکن ماقبلش مفتوح گردید آن داد را به
 انت بدل کردند تا از معمول گشت مقال شد حقاً کار مقالیکن هر دو
 تشنبه مقال گشت مقال اکم داد بود این مقالاً کار شد در حالت اربع دیا
 مقالیکن شد در حالت نصب و جبر مقالیل جمع تکمیر مقالی است مقال اکم
 داد بود چون خواستند که اسم دادر راجع تکمیر را نزد کردند بسوی اعلش
 که اصلش مقاله بود درین اول بر حالت خود باقی نداشتند شانی ساکن را

حرکت فتح دادن سوم جالفن از برای ای طلایع جمع نگیرد را در دندان معاویه
 شد بعد داد واقع شد بعد از الف زانه و این پسین لقیل بود آن واورا
 بهزه مکسره بدل کردند تا از مقاول گشت مقاصل شده قیل "تفصیر
 مقاصل است مقال" اسم واحد بکتر پدچون خواستند که اسم واحد بکتر را اسم
 واحد صفر سازند را کردند لیوئی اصلش که هش مقول بود حرف اول احرکت
 ضمہ دادند شانی ساکن را احرکت فتح دادن سوم جایی از برای غلامت تفصیر را در دند
 مفیل "شد بعد داد" یا بهم آمدند نخستین حرف از ایشان ساکن بود داد را بایا
 بدل کردند یاد ریا اد غامم کردند تا از مفیل گشت مفیل "شد مقاول مقاله"
 مقاصل مفیل "مفیل" نیز از فعل مضارع مطلق بنابراین حرف مضارع را خذت
 کردند آلات فرق ندارند بمحبعه به امقوال، مقوالان مقاصل مفیل،
 مقواله مقوالات مقاله مفیل مقاله مفیل مقوالان مقاله مقاله مقاله
 مفیل امثال جمع نکثه تفصیر آلت بکبری قدری فرق دادند آنکه مقاصلی جمع
 نکشی مقوال "ست مقوال" اسم واحد بودچون خواستند که اسم واحد را جمع نکشی
 سازند سرمهیم را الفتح بدل کردند شانی ساکن این هر کم فتح دادند سوم جالفن از
 برای غلامت جمع نکشی را در نزد حرف که با بعد از الف همچنین نکشی بود آن احرکت
 کسو دادند تزوین اخذت کردند از مقوال گشت فصار بذرا نقشه
 نایعه مقاوال پس اون ساکن ما قبلش مکسرانه مقاصلی شد بعد داد واقع

شد بعد از الف زاره داین خین گشت بود آن و او را بهزه مکسورة بدل کردند تا
 مقادیل گشت مقابیل شد مقتیل "تصغیر مقتیل" است مقویاً، اکم داده
 مکبز بود از فشار بده نقش مقتیل "بعد الف ساکن" ماتبلش مکسورة آن الف را
 بیا بدل سرمه ندازند نوش گشت مقتیل ش. بعده داده دیا بهم آمدند
 خین خیان ساکن او را بیا بدل کردند تا از مقتیل گشت مقتیل
 شد پس اجتماع ثلاث یا یات شد چون اجتماع ثلاث یا یات در کلام عرب
 متکره پند اشتدر یائی اول در شانی ادغام کردند ثلاث را خفت کردند تا از
 مقتیل گشت مقتیل شد هم تفضیل نم فرق ندارند قس محمد نه آقوی اقوی
 آقویون آقا میل آقیل "قوی" قویان قویان قویان قویان قویانی باب دهم
 از اجوت یا جی قیاس بر فخر بی خوبی خود را است یکون باع پیسع بیعاً فتوه مائیع
 و پیسع میباع بیعاً قدن الد کمیع لم پیسع لم پیسع لایمیع لا میباع لون پیسع لون
 میباع پیسع لایمیع الامر منه پیسع والمعنى عنه لا پیسع لا پیسع والظرف منه پیسع
 والآلله منه پیسع و مبیعه و مبیاع و الجم منصلح مبیاع و صباشع و ادخل
 التفضیل منه پیسع والمؤنث منه پیسع و الجم منصلح مبیاع و پیسع باع در حمل
 بیعاً و بیعاً اکم مصلح بود از تراز بیعاً گشت پیسع شد پیسع بیعاً بیعاً پیسع بیعاً
 بیعن پیسع بیعم ایعتم بیعت بیعم ایعتم بیعت بیعن ایس در پیسع بیعاً
 بیعوم ایعتم بیعت بیعن ایتکر ماتبلش مفتوح آن ثرا باع بدل کردند تا از پیسع بیعاً

بیعواییعت بیعتاً شتد باع باع ابا عوا باع باع باع باع شد دور بیعن
 بیعث میعتماً بیعهم بیعث بیعث میاعن بیعث بیعث بیعث بیعث بیعث
 آن ترا به الف بیل کردند بعده اتفاقاً السکین شدمیان الف دیگرین الف راهفت
 کردند تا زیعن بیعث الگشت لعن بیعث لغشند بعد فتح با امکسوبیل کردند
 تارالات کند بر خذفیت یا تاز بیعن اگشت لعن بیعث بیعتماً بیعهم بیعث بیعتماً
 بیعدن بیعث بیعنا شد بمحظه نه ایاع باع باع ابا عوا باع باع باع باع
 بیعتماً بیعهم بیعث بیعتماً بیعث بیعث بیعث بیعث در اصل باع بود باع فعل ماضی
 معاوم بود از رزکردند بسوی صلسک که صلسک بیع بود کی حرث از حروف آنین مفسوس
 باسکون فاکله در اوش در آوردن از بیع شد بعد یا تحرک ما قلش حرث صحیح
 ساکن حرکت یارانقل کردند بما قبل شادند بعده اتفاق السکین شدمیان
 آویین دجمی عورت یارا هفت کردند تا انه بیع گشت بیع شنیبیع بیعیان
 بیعیون بیع بیعیان بیع اخ این با بیع نهاد عیر از اسم مفعول میبع
 در اصل بیباخ بود میباخ فعل مضارع مجہول بود چون خواستند که فعل مضارع
 مجہول را امکن مفعول سازند کردند بسوی صلسک که صلسک بیع بود حرث هفادر
 راهفت کردند بعوض ادمیم مشتهر در اوش در آوردن از بیع شد بعد یا تحرک
 ما قلش حرث صحیح ساکن حرکت یارانقل کردند بما قبل از بعده اتفاق السکین
 خدمیان و او غایا یارا هفت کروند از بیع شنیبیع گشت میبع شد بعده ضمیر با را

کسره بدل کردند تا دلالت کند بر خذفیت یا تا از مجموع گشت نمیتواند شد بعد
 داد ساکن ماقبلش مکسور آن و او را بایا بدل کردند تا از مجموع گشت ممیتع
 شد این باب دیگر فرق ندارند تا مل باب سوم از اجوف دادی قیاس برباب
 علنم نیعم بلطف آید است همچون خاتم یخاف خوفنا فهرخاف و خیف یخاف
 خوفنا فذ اث مخفیت لام یخفت لم یخفت لایخاف لایخاف لایخاف لایخاف
 یخفت یخفت لا امر منه خفت والمنف عنه لا تخفت لا تخفت والظرف منه
 فخاف و اکاله منه خوف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف
 داعل القضیل منه احروف والوقت منه خویل در لغیع منعداً اخاف و خوف
 خات در محل خوفاً بود خوفاً ایم مصدر بود اخ حررت اول و ثالث رافت دادند ما
 قبل آخر احررت کسره و آنده تنوزن معتبری را حذفت کردند از خوفنا گشت خوف
 شد خوف خوفنا خوف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف
 خونه هم اخیوف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف دخیف
 منزوح آن داد را باغفت بدل کردند از خیوف خیوفا خیوف خیوف خیوف
 خات خانا خانو اخاف خاف
 خیوف
 خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف
 خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف
 خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف خیوف

شدند بخافت دراصل خات بود خافت فعل اضافی معلوم الخ روزگر زند بسوی صلش کر
 اهلش خوف بود یک حرمت از مردم آبین مفتوحه باسکون فاکله در او شن
 در آوردن ما قبل آخر حركت نتجه و از ندر آخر شعر اربیلی در آوردن تا از خوف گشت
 بخوبیت ش. بعده واو تحریر ما قبلش حرمت یمیع ساکن حرکت واو رانقل کرده بما قبل
 را دند بعده واو ساکن ما قبلش مفتوح آن واو را به الف بدل کرند تا از خوف
 گشت بخافت شد باقی این باب تیاس مت فرق ندارند با اکای نعل ناقص بر
 شش پا بشهر آمده است باب اول از ناقص دادی تیاس بر تھوپیضو
 نصر آمده است بچون دخایل عواد عاء او دعوه فهودایع و دعی دین علی
 دعاء او دعوه فذ الد مل عوته یید ع لم یید ع لاید عوکاید علی آن یید ع
 لئن یید علی یید ع لید ع الا منه ادع و النهي عنه لا تدع لا
 تدع و الظرف منه مدعی والاله منه مدل عی و مدل خات و
 مدل عاء و لجمع منهما مدل ادع و مدل اعی و فعل التفصیل منه ادعی والمنه
 منه رفعی و الجمیع منهما اکایع و دعی دعاء دراصل دعاء او بود و اد واقع شد
 بعد از الف زانه و این چنین نقضی بود آن واو را بهزه مفتوحه بدل کرند تا از دعاء او
 گشت دعاء شد دعا در محل دعاء او بود دعاء او اسم مصدر بود چون خواستند را اسم معده
 را فعل اضافی معلوم سازند رکرند بسوی صلش کر صلش دعاء او بود ضمہ دال الفتح بدل
 کرند الف قنونین مصدری را فعل کرند تا از دعا و اگشت دعوه شد بعده واو تحریر ما قبلش

مفتوح آن واورا بالف بدل کردند تا از دَعَوْگشَت دَعَاء شد دَعَوْبَر جالخ داست
 دَعَوْرِ جال دَعَوْبَلَد وَادِمَتْجَرِ اقبال او مفتوح آن واورا بالف بدل کردند بعده
 التقاء الساکین شد میان الف وَالْف راهنفت کردند تا از دَعَوْوَگشَت عَوْنَا
 شد دَعَت در همان دَعَوْت بُوز وَادِمَتْجَرِ ما قلبش مفتوح آن واورا بالف بدل کردند
 بعده التقاء الساکین شد میان الف تا می ساکن حقیقی الف راهنفت کردند تا از دَعَوْت
 کشَت هَجَت شد رَدَخَت در جمل دَعَوْت بُوز وَادِمَتْجَرِ ما قلبش مفتوح آن واورا بالف
 بین کروز نسبت اتقاء الساکین شد میان الف تا می ساکن چکی الف راهنفت کردند تا از
 دَعَوْنَماگشَت دَعَت باشید باقی بر جال خودست بجهوده صنیع این است دَعَاء دَعَوْبَر دَعَوْت
 دَعَت دَعَتَلَخُونَ دَعَوْت دَعَوْمَادَعَوْت دَعَوْت دَعَوْمَادَعَوْت دَعَوْت دَعَوْت
 یَذْهَوْ دَعَابُود دَعَاعِلِ باقی حلوم بود چون خواستند که فعل باقی معلوم را فعل
 مصالح معلم سازند رکردن بسوی همش که همش دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر
 مفتوحه باسکون فاکلکس در اوش در آوردن قابل آخر راهکت ضممه اند رکردن همچنان از هرب
 رسمی دَعَاء
 شفیل بود آن را نداشتند تا زیل دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر دَعَوْبَر
 شدند یَذْهَوْ مَعْوانِ شَذْخَوانِ بر جال خود است یَذْهَوْنَ شَذْخَونَ شَذْخَونَ شَذْخَونَ
 تَذْهَوْ دَعَوْنَ بودند ضممه بروا و شفیل بود آن را نداشتند بعده التقاء الساکین شد میان داد
 داد داری راهنفت کردند تا از یَذْهَوْ دَعَوْنَ تَذْهَوْ مَعْوانَ گشته یَذْهَوْنَ تَذْهَوْنَ

شنیدند از عینِ دهیل تل عوین بود کسره برخاسته شنید بود آن را از اختناد نهاد کردند
 بهما قبیل از ندیده از سایه حرکت پا قبل بعد از تقاضا اسکنین شد میان اویا او را اخذت
 کردن تا از تل عوین گشت تل عوین شد بجهود نهاد است یعنی عوین یعنی عوین
 تل عوین عوین یعنی عوین تل عوین تل عوین تل عوین تل عوین
 تل عوین از عوین در اصل یعنی عوین بود یعنی عوین فعل مضارع معلوم
 بود چون خواستند که فعل مضارع معلوم را کم فاعل ساز نمود کردند بجزی صلش که میش
 میعنی عوین بود حرف مضارع است راهنمای کردند از داعی شد بعد از اینکه باقیش کشید
 آن و او را بایا بدیل کردند تا از داعی گشت داعی شد بعد از همه برایشین بود آن را
 از اختناد بعد از تقاضا اسکنین شد میان یا و تنوین یا را اخذت کردند و تنوین بجا قبل
 دادند تا از داعی گشت رایح شد ایمان داعیین هر دو تئینه رایح است
 داعی اکم واحد نمایند که اکم واحد نمایند که را تئینه ساز نمود کردند بجزی صلش
 که صلش داعی بود در آخر شعر برای علامت تئینه را مالتیم از داعیین نشد در
 حالت رفع دیاد اعین شد در حالی نصب بود داعیون داعیین در اصل داعیون
 داعیین بودند حرکت پدانقل کروند بجا قبل دادند بعد از سلب حرکت پا قبل پنهانه اتساع
 اسکنین شد میان تواده و یا و آمیان یا یکن یا یکی اولی را اخذت کردند تا از داعیون
 داعیین گشت داعیون داعیین شدند داعیه در اصل داعی بود داعی اکم واحد
 نمایند که اکم واحد نمایند که را اکم واحد نمایند که را تئینه ساز نمود کردند بجزی صلش که

همچش داده بود در آخر شناسی تحرک مفروض از برای علامت تائیت را در نهاده اند داعیه
 شد زایعین که اینها هر دو مشنیه داعیه است از این دو اینها شد رحالت رفع
 دیگر اینها شد رحالت نصب جرداشتیاً جمع مونش سالم که داعیه است داعیه
 آنکه واحد مونش بدچون خواستند از اینها شد بعده در حرف از یکی مبنی هم آمدند اول را
 خفت کردند از اینها شد زایعین که شد دعاً پس جمع تکیه زایع است دفع آن واحد
 مذکور بدچون خاستن که اسم واحد نه که این تکیه زاید را که نزد بوسی همچش که داشت داده بود
 حرف اول و ثالث بایع را حرکت فتح دارند اف حدان اخذت کردند به غرض در آخر شناسی
 متحرک مفروض از برای علامت جمع تکیه زایع است دفع آن داده ای گشت داعیه شد بعده یا
 متحرک ناتبلش مفتوح آن یا راه الف بدل کردند تا از داعیه گشت دعاً شد بده فتح
 دال را صفر بدل کردند تا التباس جمع با مفتردا نباشد بدچون حصله از زکا و قنایا از دعا
 گشت دعاً شد دعاً نیز جمع تکیه زایع است دفع آن اسم واحد نه که بدچون خواستند که اسم
 واحد نه که این تکیه زاید را کردند بوسی همچش که داشت داعی بود حرف اول را حرکت نمود
 دارند است امشت بد ساختند حرکت فتح اول الف حدان اخذت کردند چهارم جا اعن از
 برای علامت جمع تکیه زاید را در دو آخر شناسی نمکن از این دعا ای گشت دعاً شد بعد
 یا واقع شد بعد سع زایده و این چنان شغل بود آن یا بجهه مضرمه بدل کردند اما از دعا
 گشت دعا امشت دشی نیز جمع تکیه زایع است دفع آن اسم واحد نه که بله ای که داشت داعی بود
 اول را حرکت خدمه اند شافت لیستند ساختند و گشت فتح دارند اف حدان اخذت کردند اما

زیستی دوستی شد بعد فهمه برای ثقیل پوادان را انداغتند بعده التقاد ساکنین شد میان آزاد
 تنوین یارا خذن کردند و تنوین ابما قبایل اندتا از دعی گشت دعی شد و فرع حق تکمیر
 داعیه است داعیه اسم واحده مونشه بود چون خاستند که اسم واحده مونشه راجح تکمیر
 یارا خذن بوسی هش کر هش داعیه بود حدیث اول برحال خود باشی گذاشتند ثانی که
 قابل حرکت نبود آن را بواه مفتحه بدل کردند اخوند زیستی شد بعد فهمه برای ثقیل پوادان
 را انداغتند پس به غرض حرکت ادنوین درآمدند بن تنوین عوض مت و تنوین
 عوض داعیه مضرت جائز است بنه التقاد ساکنین شد میان یارا خذن یارا خذن
 کردند و تنوین را بایقیل اندتا از داعی گشت داعی شد دویعه دو داعیه هر دو
 مصغران داعی داعیه است داعی داعیه هر دویی تکمیر پوادن اخوند کردند بسری
 هش کر هش زیستی داعیه بود حدیث اول را حرکت صد اندتا که قابل حرکت بود
 آن را بواه مفتحه بدل کردند اخوند دویی دو داعیه شد بعد دویی ضممه برای
 ثقیل پوادان را انداغتند بعده التقاد ساکنین شد میان تنوین یارا خذن کردند
 تا از دویی گشت دویعه شد مجموعه صیغه این است داعی داعیه این داعیون
 داعیه داعیه این داعیه
 داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه
 داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه
 داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه داعیه
 آن و او را بایا بدل کردند تا از دعوی گشت دعی شد دعی دعیدا دعیدا دعیدا دعیدا

دُعَيْنَ دُعِيَتْ دُعِيَتْ مُدْعَيْمَادْ عَيْتِمَ دُعِيَتْ دُعِيَتْ دُعِيَتْ مُدْعَيْمَادْ دُعَيْنَ دُعِيَتْ دُعِيَتْ
 بعده دُعُوا دره دُعِيَتْ بود - فمهه برای اثقل بود آن را نقل کردند بما
 قبل دادند بعد از سدیه حرکت کنند بعده التقاء السکینین شد میان واوریا یارا
 خدست کردند تا از دُعِيَتْ مُدْعَيْمَادْ گشت دُعِيَتْ مُدْعَيْمَادْ دره دُعِيَتْ مُدْعَيْمَادْ پر فعل مضراب
 معادم بود امّا بعده شد مُدْعَيْمَادْ عَوَانَ مُدْعَيْمَادْ عَوَانَ مُدْعَيْمَادْ عَوَانَ مُدْعَيْمَادْ عَوَانَ
 تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ تُدَعَّمَتْ
 در میل خوئی تُدَعَّمَتْ خوئی از عَوَانَ
 کردند بعده یا متوجه باقی بش مفترح آن را بالف بل کردند تا از میل خوئی از عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ
 از عَوَانَ
 را بیا بدل کردند تا از میل خوئی از عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ
 واچهارم جادائع شد باقبل او فمهه بود آن را بیا بدل کردند تا از میل خوئی از عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ
 تُدَعَّمَتْ مُدَعَّمَتْ شدند بعده یا متوجه باقی بش مفترح آن را یارا بالف بل کردند بعده التقاء
 السکینین شد میان الف و والف را خدست کردند تا از الخیل خوئی از عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ شدند.
 در میل خوئی تُدَعَّمَتْ خوئی از عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ عَوَانَ
 از میل خوئی از عَوَانَ
 قبل او فمهه بود آن را بیا بدل کردند تا از تُدَعَّمَتْ خوئی از عَوَانَ عَوَانَ شد بعده یا متوجه
 باقی بش مفترح آن را بالف بل کردند سپس التقاء السکینین شد میان الف یا بالف را

خدن کردند تا از تُن عَيْنِ گشت تد عَيْنَ شد محمد بهاری عیین عَيْنِ عَيْنِ عَيْنَ
 تد عیین تد عَيْنِ تد عیین تد عیین تد عَيْنِ تد عَيْنِ تد عَيْنِ تد عَيْنِ
 تد عَيْنِ اذ عیین مَدْ عَوْدَه اهل مَدْ عیین بود مَدْ عیین فعل مضاف عجول بر
 نه که همچنان یه عَوْدَه در حرف مضاف است راهنمایی کردند بجا ای اویسیم مفتره با سکون ناسک
 در اوش آوردن اخون مَدْ عَوْدَه و شد بعد دو حرف از یک جنب هم آمدند اول ساکن ثانی
 متغیر ک اول در ثانی ادغام کردند تا از مَدْ عَوْدَه و گشت مَدْ عَوْدَه مَدْ عَوْدَه
 مَدْ عَوْدَه مَدْ عَوْدَه سَدْ عَوْدَه مَدْ عَوْدَه مَدْ عَوْدَه مَدْ عَوْدَه
 مَدْ عَيْنِ و مَدْ عَيْنِ مِنْ مَدْ عَوْدَه ای مَدْ عَوْدَه حالات خواسته اعراب
 قیاس است مَك اعی عجیعه نکسر مَدْ عَوْدَه و مَدْ عَوْدَه است مَدْ عَوْدَه و مَدْ عَوْدَه
 هر دو آنی دو دلخواه را کردند بجهت این ایشان مَدْ عَوْدَه و مَدْ عَوْدَه
 بودند حرف اول بر عالت خود باین گذاشتند شان ساکن را حرکت نمودند اخون
 مَدْ عَوْدَه و شد بعد داوساکن ما قبلش مکسر اخون مَدْ عَيْنِ شد بعد داده ماؤ یا بهم
 آمدند شخصیت حرف از ایشان ساکن بودند - را بایا بدل کردند یا در یا ادغام کردند
 تا از مَدْ عَيْنِ گشت مَدْ عیین شد مَدْ عیین رمَدْ عَيْنِ هر دو صفران مَدْ عَوْدَه
 دَمَدْ عَوْدَه است آنکه ایشان مَدْ عَوْدَه و دَمَدْ عَوْدَه است حرف اول را
 حرکت نمودند شانی ساکن را حرکت نمودند آه مَدْ عَيْنِ و دَمَدْ عَيْنِ و کاشند
 بعد داوساکن ما قبلش مکسر آن داده بایا بدل کردند تا از مَدْ عَيْنِ و دَمَدْ عَيْنِ

گشتند مدلیعیو و مدلیعیی کاشند، بجهه و آد و یا بهم آمدند از مدلیعی و مدلیعی
 شدن این بیدع این تندیع این اذرع این ندع را ملئی موند غواص عومند عومند
 چون این شرطیت شکیبیه باز مرسلوم در اویان ایشان در آوردن آخر ایشان اجزم
 که نزد عالمات الحنفی در آخر مفرادات متعمل المام بجز این سوط حرف علت شد تا از
 بیداع عومند غواص عومند عوگشتند این بیدع این تندیع این اذرع این ندع
 شدن مشیبه با غاییه فرق ندارند مجبر عده هزار این بیدع و بیداع این بیداع
 این تندیع این تندیع این بیداع این تندیع این تندیع این تندیع این تندیع؟
 این تندیع
 است مجموعه ایمیباشد این بیدع این بیدعیان بیداع این تندیع این تندیع این تندیع
 رات بیداعیان این تندیع این تندیع این تندیع این تندیع این تندیع این
 تندیع این تندیع این تندیع این تندیع این تندیع این تندیع این تندیع این
 میکند زیرا که الم قابل اعراب نیست اگر از دراصل بیداع بود تندیع فعل مضارع
 مخاطب معلوم بود این پس هنوز صلب مخصوصه در اویش در آوردن آخر شد از قرن کردند و
 هنامته الوتفی در آخر مفرادات متعمل المام بغیر از واحده موئنه فنا طبی سوط حرف علت
 شد تا از تندیع این تندیع شده دیگر تندیع دیجع وغیره قیاس است مجبر عده آن که
 اذرع بود چون
 فون تاکید تقلیلی با متعمل شد و از مخدود نه را پس عومند بینی بر فتوی شده و نون تاکید

شفیله رانیز حرکت نموده دارند تا از این راه گشت از عومن شد و گرچه اس نمیشه از این طبق
 از عومن از ععن از عوان از عونان از عون خنیه علی نهال قیاس است
 از عون آدمی از ععن مدعا را از فعل مخالع مطلق بنگردند حرث مغارعت
 را هدف کردند بجای ایسم مختومه دادند آوردن از عومن شد بعد داده داده
 شد بوضع چهارم ماقبل اضممه بود آن داوز را بیا بل کردند تا از عومن گشت
 مدعی شد بعده فهمه برای اتفاق پوذان را از اختندر بعده القاء اسکین شد
 میان یاد تزوین یارا حذف کردند تزوین را بما قبل دادند تا از مدعی گشتندی
 شد نمیجیان مدعیین هردو مشینه مدعی است مدعی ایسم واحد بود اما در کروند
 بسوی همش که همش مدعی بود در آخرش الف از برائی خلامت مشینه در حالات
 بفع آه مداعی جمع نکسر مدعی است مدعی ایسم واحد بود چون خواستند که هم واحد
 را بجمع نکسر مزادند که نه بسوی همش که همش مدعی بود حرث هلل بر حالت خود
 باقی گذاشتند مثلی ساکن را حرکت نموده دادند هم با الف از برائی علامت جمع
 نکسر در آوردن حرث که مابعد از لغت جمع نکسر بود آن را حرکت کسره دارند تزوین
 را حذفت کردند از جهت منع مرمت تا از مدعی لغت مدعی شد بعده حرکت یا
 را از اختندر پس به عوض حرکت یا تزوین در آوردن داین تزوین عوض است و
 تزوین عومن در فیض صرف جائز است بعد القاء اسکین شد میان یاد تزوین
 یارا حذفت کردند تزوین را بما قبل دادند تا از مدعی گشت مدعی شد مدل پیغام

تغییر مُدْعی است. مُدْعی اسم واحد مگبیر بود چون خواستند که اسم واحد کبیر را اسم
 واحد مصغر ساز نمایند که زندگی اصلش که صلش مُدْعی بود حرث اول را حرکت
 ضمہ دادند ثانی ساکن را حرکت فتحه دادند سوم جایا از برای علامت تغییر در
 آوردن حرث که مابعد از یاری تغییر بود آن را حرکت کسره دادند تا از مُدْعی گشت
 مُدْعی شد بعد ضمہ بر یائیل بود آن را اندیختند بجهة القاء الساکنین شد
 میان یا توین یا راهنمند کردند توین را به قبیل دادند تا از مُدْعی گشت مُدْلیع
 شد مُدْعی مُدْعیان مُدَاع مُدْلیع مُدْعی رانیز از فعل مضارع مطلق بنا
 کردند حرث مضارع است را حذف کردند بجای اویم کسورة در اویش درآمدند ما
 قبل آخرا حرکت فتحه دادند در آخرش توین نمکن از برای علامت لمحه نمایند آوردن
 تا از فعل مضارع مطلق گشت مُدْعو شد بعد واقع شد بوضع چهارم
 ما قبل او ضمہ بود آن و او را بیا بدل کردند تا از مُدْهُو گشت مُدْعی شد
 بعد ضمہ بر یائیل بود آن را اندیختند بجهة القاء الساکنین شد میان یا و
 توین یا راهنمند کردند توین را به قبیل دادند تا از مُدْعی گشت مُدْعی
 شد قیاس بظرف است تکرار بکار نمیست مجموعه نه امده مُدْعیان مُدَاع
 مُدْلیع مُدْعیان رانیز از فعل مضارع مطلق بنا کردند حرث مضارع است را حذف
 کردند بجای اویم کسورة در اویش درآوردند ثالث و رابع را حرکت فتحه دادند در
 آخرش تا ی تحرکه منزنه از برای علامه آلت سطی درآوردند تا از فعل مضارع مطلق

گشت مدد غوّه شد بعد داد تحرک ماقبلش مفتوح آن واو اب الف بدل کرند
 تا از مدد غوّه گشت مدد عاًه شد مدد عاتین مدد عاتین هر دو شنیه
 مدد عاًه است الکه که صلش مدد غوّه بود در آخرین الف از برای علامت شنیه
 در حالت رفع الخ مدد ایع جمع تکیر مدد عاًه است مدد عاًه اسم داد بود الکه
 رد کردند بسوی صلش که صلش مدد غوّه پد کسر و نیم را پنهان بدل کردند ثانی
 ساکن را حرکت فتح دادند سوم بالف الخ مدد ایع شد بعد داد کسر به
 مکسر آن داد را باید بدل کردند تا از مدد ایع گشت مدد ایع شد بعد هم بر
 یا ثقیل بود آن را اندانتند پس به عوض حرکت یا تنوین در آوردند الخ تا اندادی
 گشت مدد ایع شد مدد تعیینه تغیر مدد عاًه است مدد عاًه اسم واحد کبر بود
 الکه صلش مدد غوّه بود حرف فعل را حرکت ضم دادند ثانی ساکن را حرکت نمی
 دانند الکه مدد تعیینه شد بعد داد تحرک ماقبلش مکسر الخ مدد تعیینه شد مدد عاًه
 مدد عاتین مدلیع مدن تعیینه مدد عاًه را نیز از فعل مضارع مطلق بنانند
 حرف مضارع است خذن کردند الکه مدد عاًه شد بعد داد و نفع شد بعد از الف
 زانه الخ مدن عاًه شد مدد عاًه ایع مدد عاتین هر دو شنیه مدد عاًه است
 مدد عاًه اسم واحد بود آه مدد ایع جمع تکیر مدد عاًه است مدد عاًه اسم واحد
 بده چون خواستند که اسم واحد را جمع تکیر نمایند رد کردند بسوی صلش که صلش مدد عاًه
 بود کسر و نیم را بفتح بدل کردند الخ نهاده النتش مدد ایع بعد الف ساکن

ماقبلش کسور آن الف را بیا بدل کردم تا از نهاد نقش گشت مدل اعیم شد
 بعده فاویا بهم آمدند نخستین حرث ایشان ساکن الخمد اعی شد هدیه علی نهاد
 القیاس است مدل عاء مدل عاء این همک اعی مدل عی اذعی از فعل مضارع
 معلوم باش کردند حرث مصارف را غیر کردند بجای او همراه هفتون قصیلیه در
 آودند از آدم غور شد بعده واوچهارم جاداً قاع شد ماقبل او فهمه بود آن را بیا بدل نهاد
 تا از آذغون گشت آذعی شد بعده یا متحرک ماقبلش مفتوح آن یارا بالف بدل
 کردند تا از آذعی گشت آذعی شد آذعیان آذعین ہر دو تثنیه آذعی است
 آذعی آن واحدند کر بود چون خواستند که اسم واحدند نکر آتینی سازند و کردند بجزی
 هش که هش آذغون بود در آخریں الف از برای علامت تثنیه رهالت رفع
 تا از آذغون گشت آذغون آذغون شد بعده واوچهارم جاداً قاع شد ماقبل له فهر
 بود آن را بیا بدل کردند تا از آذغون آذغون گشتند آذعین آذعین
 شدند آذغون آذعین ہر دوی نکر ای الم آذعی است اما آذاع جمع بکیر
 آذعی است آذعی اسم داودند نکر بود چون خواستند که اسم واحدند نکر راجح بکیر را زند
 نکرند سپسی هش که هش آذغون بود حرث اولی برخالت خود باشی گذاشتند تا ای
 ساکن را حرکت فتح داوند آه آذاع مند بعده واو متحرک ماقبلش کسور آن ایه بایا بدل
 کردند تا از آذاع گشت آذاعی سه بجهه حرکت یارا اند اخشد پس بعض حرکت
 یا تمدنی داشتند نهاد این تمدنی عرضی است اما آذاع شده از پیغامبر تغیر آذعی است

از دُعیٰ اکم واحد کبر بود اخْرَجَ مجموعه پدر آذُنِی ادْعیَانَ ادْعُونَ اذارِعَ ائْلَيْعَ دُعْیَی
 در اصل آذُنِی بود آذُنِی اکم واحد نزد کسر بود رچن خواستند که اکم واحد نزد کر را کم واحد
 مونش سازند و رکر نزد بوری هاش که صلش ادْعُونَ بود به زه را خفت کردند تا نیسان
 را حرکت فسده دارند باشکون میعنی کل که ضممه داد را بفتحی بدیل کردند و آخوش انت مقصوہ
 از برای علامت اسم تفضیل پیش ساردنم تا از آذُنِی و گشت دُغْری شد بعد از آخوش انت مقصوہ
 کردند تا از دُعویٰ گشت دُعْیَانِ دُعْیَیْنِ هر دو شنیه دُعْیَی است دُعْیَی اکم
 واحد نزد بود و اخْرَجَ انت از برای علامت شنیه در عالم انت دیابیا در حاتی نصب جرفا
 نون کسره عوض از حرکت رفعی ضرور و آخوش در آوردن بجهه استقارا اسکنین شنیان
 افین رهالت رفع دیمان انت یا در حالت نصب جرالف ابیای مفتوحه بدیل کردند تا از دُعیٰ
 گشت دُعْیَیْانِ شد در حالت رفع دیا دُعْیَیْنِ شد در حالت نصب جر بعده یا در تحرک
 ماقبلش هرن صحیح ساکن حرکت یا در ابما قبل از نزد یا در یا ادغام کردند از دُعْیَیْانِ
 دُعْیَیْنِ گشتند دُعْیَانِ دُعْیَیْنِ شدند دُعْیَانَ آنچه مونش سالم دُعْیَی است اخ
 بعده استقارا اسکنین شد میان افین انت اولی را بیانی غوطه بدیل کردند تا از دُعیٰ
 گشت دُعْیَیَا آن شد بعده یا تحرک ماقبلش هرن صحیح ساکن دُعْیَانَ آن شد دُعیٰ جمع
 تکیه دُعیٰ است دُعْیَی اکم واحد مونش بود رچن خواستند که اکم واحد مونش را جمع
 تکیه سازند حرفت اول بر حالت خود باشی گذاشتند تیانی ساکن از حرکت فتح دارند فتحی
 را یعنی بدیل کردند انت مقصوہ را خفت کردند تا از دُعیٰ گشت دُعیٰ مشد بعده یا در تحرک

ما قبلش مفتوح آن یا رابه الف بدل کردند تا از دلخواست دعی شد و عینی در حال نداشت
 بود عینی اکم ناصه مکبه بود چون آن دلخواست شد مکبود نه ادعیه دلخیان دلخیان دلخیه دلخی
 دلخیه با بهم از ناقص یا بی تیاس برقرار تیغه است چون که همی بخوبی
 ترمیمی الی ای تیر نه مصنف نهورایم در همی عیزیزی رسمیان اذال همی کم شیرم ام میگم
 لا بیزیمی لا بیزیمی اکن بیزیمی کن بیزیمی الی بیزیم ای بیزیم آلام منه ایزیم والنه
 عنده لا تزیم لا تزیم افظون منه هر قی و لا الاله منه هر قی و هر ماه
 هر زیم ای و الجم من هم افرایم و هر ای و افعل تعظیل منه ایزیم والمومنت هنده
 شر قیمی و الجم من هم اسراهم در قی افر قی را از فعل مضارع مطلق بنادردند حرف
 مختار است را خفت کردند بجا ای ایم مفتوح در آوردند ما قبل آخر را فتحه دادند زیرا

که گفته شد بیت

لیغیل متفعل است الا ز ناقص اے کال
 غیر از لیغیل متفعل است الا که باشد

از مثل ای اتفیل بود اند افتد بعده التقادار ای اکنین شد میان یا تو زین یا را حدت
 ضممه بر یا اتفیل بود اند افتد بعده التقادار ای اکنین شد میان یا تو زین یا را حدت
 کردند تو زین را بما قبل دادند همی شد با بهم ناقص ای قیاس بیلم یعنی همینها امده
 چون سر ضمی بیزیضی سر ضمی ارضی خوشنود شدند نهور ایض سر ضمی بیزیضی سر ضمی
 فذا ای ارضی بیزیضی کم بیزیضی کم بیزیضی کام بیزیضی ای ای بیزیضی ای ای بیزیضی

لَا تُرِضَ لِبْرُضَ الْأَمْرِ مِنْهُ أَمْرٌ وَالْمُنْعِي عَنْهُ لَا تُرِضَ لِكَلْتُرِضَ الْأَذْنِ مِنْهُ فِي
 وَالْأَلْقَمِنَهُ قُرْمَى دَهْرٌ غَالَّا دَهْرٌ غَالَّا دَهْرٌ غَالَّا دَهْرٌ غَالَّا دَهْرٌ غَالَّا
 أَمْرٌ فِي الْمِنْثِنَهُ مِنْهُ فِي الْمِنْثِنَهُ أَمْرٌ فِي الْمِنْثِنَهُ أَمْرٌ فِي الْمِنْثِنَهُ
 لِكَلْمَهُمَا آمَدَهُ اسْتَقْوَدَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ
 فَذَلِكَ فَوْشَيْهُ لَمْ يَخْسَنَ لَمْ يَخْسَنَ لَمْ يَخْسَنَ لَمْ يَخْسَنَ لَمْ يَخْسَنَ لَمْ يَخْسَنَ
 إِحْشَ وَالْمُنْعِي عَنْهُ لَا تُخْسَنَ لَا تُخْسَنَ لَا تُخْسَنَ لَا تُخْسَنَ لَا تُخْسَنَ
 وَلِجَنْسَهُهُ وَلِجَنْسَهُهُ وَلِجَنْسَهُهُ وَلِجَنْسَهُهُ وَلِجَنْسَهُهُ وَلِجَنْسَهُهُ
 آمَدَهُ اسْتَقْوَدَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ
 نَعْوَرَاءِ دَهْرِيْهُ دَهْرِيْهُ دَهْرِيْهُ دَهْرِيْهُ دَهْرِيْهُ دَهْرِيْهُ دَهْرِيْهُ
 مِبْرَغِيْهُ لَنْ بَرْعِيْهُ لَنْ بَرْعِيْهُ لَنْ بَرْعِيْهُ لَنْ بَرْعِيْهُ لَنْ بَرْعِيْهُ لَنْ بَرْعِيْهُ
 لَا كَلْمَرَعَ الظَّرْفَتِ مِنْهُ فِرْعَى وَالْأَلْتَهُ مِنْهُ فِرْعَى وَالْأَلْتَهُ مِنْهُ فِرْعَى
 وَمِنْهُ فِرْعَى وَفَرْعَى وَفَرْعَى وَفَرْعَى وَفَرْعَى وَفَرْعَى وَفَرْعَى وَفَرْعَى
 مِنْهُمَا آمَدَهُ وَمَرْعَى بَابِ شَشِمَ ازْنَاقِرِيْهِ قِيَاسَ بَرْشَرَنَ بَرْشَرَنَ شَرْنَقَاهَهُ
 اسْتَقْوَدَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ خَشِنَهُ
 لَا بَرْحَوْلَنَ بَرْخَوْلَنَ بَرْخَوْلَنَ بَرْخَوْلَنَ بَرْخَوْلَنَ بَرْخَوْلَنَ بَرْخَوْلَنَ
 فَرْحَقِيْهُ وَالْجَمْعُ مِنْهُهُ فِرْحَقِيْهُ وَالْجَمْعُ مِنْهُهُ فِرْحَقِيْهُ وَالْجَمْعُ مِنْهُهُ

آمِدَّا خَوْرَخَى -

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طالبان با تکیین و علماء رشیدین رامعلوم باد اگرچه مرتبه بندۀ زانیست که در شخص صحت کدام کتاب یا غلطی آن اشاره کرد و لیکن باقی ازین اخلاق بزرگ
که ششم از عوایب زیدستان پوشند در افتخاری جرام که بران نگوشتند در حضور میگوییم
که کن بصرف میرقبل ازین در اکثر اعلایها و صیغه‌ها بسیار غلطی داشت لئنکه نافل
مردم ملا دلی محمد اخوند صاحب اگرچه صحیح بود مگر به سبب طولت نفعی به ملالت گردید و
با آن نسخه صرن میرزا یا بهم بود لذا حکم ضرورت این خادم علماء احمد عبد الرزاق
با قلت بفاعت خود در وقت کوتاه تجمع نهدم از اخلاق محمد بن محمد بن حکان آنین توئیج داد
که اگر خطاو یافعیان به بینید آن را اصلاح نموده و این مفترقر را بدعا می خیر مرمت
نمایند زیرا که انان از هم و خطاؤ خالی نیست - سلسه احر

اللهم اغفر لکاتبه ر صحیحه ر مؤلفه ر فارسیه ر والویحه وجیع المؤمنین و
المؤمنات والملمین والملمات الاحیاء منهم والاموات وصلی الله
تعالیٰ علی خیر خلقه محمد بن اکله واصحابه اجمعین - مجید عبد الرزاق (ج ۳)
یطلب من

الْمُكْتَبَةُ الْقَنْصَلِيَّةُ

حملہ جنگی پشاور، پاکستان

فون ۴۹۳